

Lord Mister

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

RAADSELS EN VERRASSINGEN

N° 2492

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Raadsels en verrassingen

HOOFDSTUK I

EEN VECHTPARTIJ

In de loop van de laatste halve eeuw is er in Parijs heel wat veranderd, en, helaas, niet altijd ten goede, tenminste beschouwd uit een standpunt van romantiek en stadsschoon. Ganse wijken zijn veranderd, bedorven, zeggen de beminnaars van het oude, en schilderachtige oude huisjes hebben bij tientallen plaats moeten maken voor hedendaagse dikwijls nogal lelijke, betonnen huurkazernes. Leuke, intieme pleintjes, een lust voor de ogen, half wegschuilend onder het lommer van eeuwenoude beuken en olmen zijn verdwenen.

Weg zijn de door paarden getrokken omnibussen en weg zijn honderden kleine en ook grote café's die een aantrekkelijkheid vormden van Parijs, maar

die daardoor juist niet met hun tijd mee konden gaan, achterop raakten, geen strijkjes wilden engageren, hun gewone klanten zag wegblijven en tegronde gingen.

Toch zijn er nog heel wat belangwekkende dingen overgebleven, voor wie ze weet te vinden en Mont Martre is gelukkig nog niet geheel en al een doods, veramerikaansde wijk geworden met louter bars, nikkelen tapkasten, glazen dansvloeren, portiers stijf van het goud, verblindende booglampen boven vergulde deuren, radiomuziek en andere zegeningen van de moderne tijd.

Maar zoals gezegd, moet men ze weten te vinden, want zij liggen een weinig terzijde van de grote, platgetreden toe-

ristenweg.

In donkere achterstraatjes vindt men misschien nog enkele danslokalen, waar muziek ten gehore wordt gebracht door een oud pianist en een man die pruiemt en harmonica speelt, en die grappige namen hebben als « Poes op het Dak », « Het snelle Konijn », « In de dode Hond », en zo meer.

Het is er niet altijd even veilig, en soms is het er voor buitenlanders bepaald gevaarlijk, hetgeen de aantrekkelijkheid voor sommige lieden die geen vrees kennen, juist schijnt te verhogen.

Het liep tegen half twaalf in de avond toen drie mannen, waarvan er een bijna een half hoofd boven de middelgrootste uitstak.

Zij waren zeer eenvoudig gekleed en leken op buitenlandse zeelieden. De grootste 'n ware reus, had ringetjes in de oren, en kon wel een Noor zijn, of een Zweed met zijn roodblond haar en zijn lichtblauwe ogen. Hij bleek echter een Engelsman te zijn, want als hij eens op gedempte toon een paar woorden sprak tot de anderen, dan bediende hij zich van de Engelse taal.

Ongeveer op de hoek van de Rue Marcadet en de Rue des Clays, het laatste een zeer smal, donker en tamelijk sombere straat, bleef de kleinste van het drietal staan, en zei mismooedig:

— Zouden wij het nu maar niet opgeven, Edward, en naar Londen terugkeren? Wij vinden haar toch niet, evenmin als de Dallah. Me dunkt, je kunt tevreden zijn over die prachtige slag die je hier een paar dagen geleden geslagen hebt, en ik kan werkelijk niet inzien, wat we nu nog in Parijs te zoeken hebben. Laat ik de stad nog eens mogen doorkruisen als toerist, maar niet langer als een soort detective, die nu al twee vermommingen heeft verbruikt.

De man die deze woorden sprak was Charles Brand, en degene tot wie ze gericht werden, was de Grote Avonturier John Raffles, of wel Lord Edward Lister, zoals zijn ware naam luidde.

Nummer drie was de reus James Henderson, chauffeur, piloot, kok, als het moest kamerbediende van de grootste en stoutmoedigste vijand der maatschap-

pij, die de wereld ooit heeft gekend.

Hoe zij te Parijs kwamen moet in enkele woorden worden verteld.

Londen werd sedert enige maanden verontrust door het optreden van een geheimzinnig misdadiger, die over een buitengewone macht en grote sluwheid bleek te beschikken, en aan wie zijn volgelingen, die hem echter nooit te zien hadden gekregen, de zonderlinge bijnaam van de Dallah hadden gegeven.

Vruchteloos hadden de meest uitgeslapen politiepeurders gepoogd, de identiteit van die man te doorgronden. Men wist alleen met zekerheid dat hij betrokken was geweest bij een paar zeer ernstige misdrijven, waaronder een inbraak in de Landbouwbank, die echter door toedoen van Raffles mislukt was. Hij was dan ook de enige, die de bende-aanvoerder in het gelaat had kunnen zien. De Dallah had een vriendin, die als tussenpersoon optrad, Liza Fraser geheten, die er voor zorgde, dat al zijn bevelen stipt ten uitvoer werden gebracht.

Tijdens het onderzoek naar de daders van de inbraak in de bank, arresteerde men op aanwijzing van Raffles, die natuurlijk een zeer nauwkeurige persoonsbeschrijving had kunnen geven, een zekere Stanley, die men weer moest laten gaan, daar het onomstotelijk vast stond, dat deze in de bewuste avond en nacht zijn club niet verlaten had. Dit bracht Raffles natuurlijk aanstonds op de gedachte dat de Dallah een dubbelganger moest hebben, en die opvatting bleek ook de juiste te zijn, ofschoon dit aan de politie voorlopig nog verborgen bleef. Maar al hield Raffles Stanley aanvankelijk voor een fatsoenlijk man, van wiens bestaan de Dallah op sluwe wijze misbruik maakte om zelf buiten schot te blijven, door een toeval ontdekte Raffles al spoedig, dat de man weliswaar geen moordenaar was, en ook geen inbreker, maar wel een doortrapt smokkelaar van verdovende middelen. Hij ontdekte verder dat Liza Fraser zich in het vertrouwen van Stanley had weten te dringen, en hem een schitterende transactie te Parijs aan de hand had gedaan, die echter zijn aanwezigheid

daar persoonlijk noodzakelijk maakte. Zij zou hem een grote hoeveelheid cocaïne in handen weten te spelen, niet minder dan veertien kilo, en vergezelde hem naar de lichtstad, waar in een klein hotel, vlak bij het Gare Saint Lazare de kostbare smokkelwaar aan hem zou worden overgedragen. Raffles had dit alles weten te ontdekken en volgde de dubbelganger van de Dallah, vergezeld door Brand en Henderson naar Parijs.

Stanley zou zeker een fortuin verdiend hebben met dit zaakje als het maar cocaïne was geweest. De sluwe vrouw echter had natuurlijk op bevel van haar vriend, na de koopsom ontvangen te hebben, hem een minderwaardig poeder in de handen willen stoppen.

De Engelse detective Webster, die ook lucht van de zaak had gekregen, moest tot zijn teleurstelling onverrichterzake naar Londen terug keren, want Stanley had niets strafbaars gedaan, de wet verbiedt niemand, twaalf duizend pond neer te leggen voor veertien kilo mentholpoeder, die er stellig geen honderd waard zijn.

De Dallah, die het gehele voorval op veilige afstand had gadeslagen, ont kwam, maar de koopsom ging in handen over van Raffles, die op het kritieke moment zich als Parijs politiemann had voorgedaan, en de vrouw zogenaamd had gearresteerd. Ook zij was de dans ontsprongen.

De dag na dit alles stonden de zaken dus zo: Webster was in zijn eentje weer naar Londen teruggekeerd, Stanley was als door de bodem gezonken, Raffles, Brand en Henderson waren nog te Parijs, in het bezit van de buit, maar waar de Dallah en zijn medeplichtige, Liza Fraser waren gebleven, daar wisten zij niets van. En 't was juist om dat te ontdekken, dat Raffles nog enige dagen te Parijs had willen blijven.

Zuchtend had Brand toegegeven, ofschoon hij veel liever Parijs nog eens doorkruist had, als iedere andere toerist, wonend in een goed hotel, en zonder enige bijbedoeling.

Daar het hier een gevaarlijk onderzoek gold, waren de twee mannen wel genoodzaakt, zoals gewoonlijk bij der-

gelijke ondernemingen, hun intrek te nemen in het kleine huisje ver buiten de poorten van Parijs, in de buurt van de Pré Saint Gervais, hetwelk Raffles enige jaren geleden gekocht had, en dat bijna het gehele jaar leeg stond. Het was een vrij vervallen huisje, bogende in het geheel op drie vertrekken, met een kleine keuken. Er was echter een garage bij, en dat was een groot voordeel, daar de afstand naar de stad groot was, en er van een trein of busverbinding geen sprake was.

De auto moest eerst ongeveer vijf minuten over een ongelijk zijweggetje hobbelen, en kwam dan pas op een vrij bruikbare grintweg, die tien minuten rijdens verder uitmondde op een der straatwegen, die naar de Porte Du Pré Saint Gervais voerde.

Raffles had dit afgelegen huis gekozen omdat het ondanks zijn geringe afmetingen veel voordelen had. Ten eerste lag het afgezonderd, op een lage, dichtbegroeide heuvel, zodat het weinig in het oog viel, terwijl de bewoners daarentegen door het geboomte heen, mijlen ver in het rond konden zien, en ten tweede had het een schuilplaats, die bijna onmogelijk te vinden was voor hen die niet waren ingewijd.

Het huisje had deel uitgemaakt van een uitgestrekt klooster, dat echter ten offer was gevallen aan de grote Juli-Revolutie, en door het gepeupel met de grond gelijk was gemaakt. Maar verder dan de grond kon het niet gaan, en onder de schaarse steenresten, strekten de kelders van dat oude klooster zich nog veel verder uit dan eertijds de gebouwen.

Er waren tal van kelders, uitgestrekte gangen, en onderaardse kapellen. Raffles was van mening dat de eerste christenen hier onder de grond hun geheime bijeenkomsten hadden gehouden, en dat deze catakomben er waren, lang voor tenslotte overal de christelijke godsdienst werd erkend, en dit klooster er boven werd gebouwd.

Een van die gangen, bijna een kilometer gaans lang, voerde naar de overblijfselen van een klein kapelletje, waarvan alleen nog maar een puinhoop over

was, en als men daar eenmaal weer boven de grond kwam, was het zelfs voor de schranderste politieman bijna onmogelijk, het spoor terug te vinden.

Dit keldercomplex had voorts het grote voordeel, dat Raffles er een heel magazijn van vermommingen kon aanleggen. Het was ingericht in een der oude wijnkelders, en het telde zeker wel veertig verschillende stellen kledingstukken van allerlei aard voor ieder van de drie mannen. Het was als het ware een intendance van het befaamde hoekhuis in de Victoria Street te Londen, dat Raffles als zijn arsenaal beschouwde.

Intussen moest men zich in dat kleine huis erg behelpen, en het was dus niet te verwonderen, dat Brand die avond nogmaals aandrang op hun vertrek, nu het onderzoek naar de verblijfplaats van de Dallah in het geheel geen resultaat scheen op te leveren.

Raffles stond een ogenblik na te denken over hetgeen Brand gezegd had toen zijn oog viel op een grote auto, die wat verder in de Rue des Clays geparkeerd stond, voor een kroegje, waar het tamelijk rumoerig scheen toe te gaan.

De vloer dreunde er van de vele voeten die er dansten, en nu en dan drong het geschetter van een trompet naar buiten, als de deur geopend werd. Daarboven was een uithangbord aangebracht, waarop een os geschilderd was, die opzat en een pootje gaf als een goed gedresseerde hond. De inrichting droeg dan ook de zonderlinge naam van « De Os die opzit ».

Raffles wandelde eens naar de auto toe, en zag dat er zich niemand in bevond.

Hij keek naar het nummerbord, en keek toen Brand veel betekenend aan, terwijl hij zacht zei:

— Een Amerikaanse wagen. Een Studebaker met een speciale carrosserie. Ruimte voor zeven of acht passagiers. Een wagen van minstens tienduizend dollar, naar ik schat. Maar ik zie geen chauffeur.

Zonder het antwoord af te wachten deed Raffles nog een paar stappen, en bleef toen staan voor de deur van een

andere kroeg, die er nog sjofeler uitzag dan de eerste, met het zonderlinge uithangbord. Ook daar werd gedanst, naar het scheen, bij de klanken van een oude piano.

Raffles wilde naar binnen kijken, maar dat lukte hem niet, want zowel de ruiten in de deur als die van de ramen terzijde daarvan waren tot op zekere hoogte van matglas.

Na enig zoeken vond Raffles echter een ruit, waar een hoekje uit was en hij bracht er zijn oog voor.

En wat hij daar door heen zag was wel in staat, om zijn belangstelling te wekken.

Het kleine danszaaltje was stampvol, en de meeste bezoekers zagen er niet al te betrouwbaar uit. Er waren er onder met bepaald lugubere tronieën, waarop de laagste hartstochten te lezen waren. Jonge kerels met flodderdassen, eindjes sigaret tussen de slappe lippen, en petten met grote kleppen op het vette haar.

Er waren echter ook goed geklede jonge lieden onder, maar ook op hun gelaat was maar al te vaak het stempeel van de misdaad gedrukt, bleke gezichten met diepliggende, onnatuurlijk schitterende ogen.

Wat de vrouwen betreft, echte apachenmeiden dansten er naast elegant geklede vrouwen met laag uitgesneden japonnen, en dat waren volstrekt niet uitsluitend Françaises. En al de gezichten van die fijn geklede dames droegen die uitdrukking van hunkerend, ziekelijk verlangen naar sensatie, dat door niets geblust kan worden, en die eigen is aan alle onevenwichtige, gedegenereerde genotzoekers.

Vlak naast een glazen afscheiding stond een tafeltje, waaraan enige personen zaten, maar Raffles kon er maar een van zien, die nu en dan iets zei tot de anderen, die in zijn gezelschap waren. Die man was in chauffeursuniform, en heel zeker geen Fransman.

Hij was niet dronken, naar het scheen maar wel in een zeer opgewekt humeur.

Naast hem stond een half geledigd glas wijn, en juist op het ogenblik, dat Raffles door het kapotte hoekje van

de ruit keek, zag hij een witte, goed verzorgde vrouwenhand langzaam te voorschijn komen, waarvan de vingers een klein flesje omvat hielden, dat zij behendig naar het halfgeledigde glas bracht, en de inhoud, niet meer dan enige druppels, er in leeg goot. De chauffeur, die met wat al te veel aandacht naar een donkere vrouw keek, die op dat ogenblik op de dansvloer rondzwierde in de armen van een Deense matroos, had er blijkbaar niets van gemerkt.

Vóór Raffles er zelfs maar aan denken kon de deur te openen en de chauffeur te vertellen wat hij had waargenomen had deze zich plotseling omgewend, zijn glas genomen, en de inhoud er van in een enkele teug door zijn keelgat gegoten.

Hij veegde met de rug van zijn hand zijn lippen af, en zei iets tot de anderen aan zijn tafeltje, die Raffles niet te zien kreeg, evenmin als de vrouw, aan wie de blanke hand toebehoorde, die het flesje in zijn glas had leeg gegoten.

Raffles richtte zich snel op en deelde op fluisterende toon aan Brand mee wat hij gezien had.

Deze hoorde enigszins ontdaan toe, en zei:

— Daar zit iets achter. Zij willen die chauffeur vergiftigen of althans bedwelmen. Toch zeker niet om het beetje geld dat hij bij zich heeft?

— Natuurlijk niet, gaf Raffles ten antwoord. Het is niet om de knecht, het is om zijn baas te doen. Die amuseert zich waarschijnlijk in een wat betere gelegenheid, en schijnt niet te weten, dat ook dat nogal gevaarlijk is. Wij moeten die

man gaan waarschuwen.

Maar, helaas, de beste voornemens kunnen soms worden verijdeld door toevallige omstandigheden, die wij niet volkomen in onze macht hebben.

Achter Henderson, die wat terzijde stond was een van die beklagenswaardige meiden komen aansluipen die geëxploiteerd worden door een souteneur, en die opdracht hebben, zeelieden met een goed gevulde beurs, en als het kan ook andere vreemdelingen mee te lokken, met niet nader aan te duiden doeleinden.

Misschien wees de reus haar een beetje te ruw af, maar in ieder geval kwam er aanstonds een stel kerels opdagen, wier tronie's wel in staat waren, lieden met niet al te sterke zenuwen schrik aan te jagen.

En dit des te meer, omdat een van die mannen een boksbeugel in de hand hield en daarmee dreigend toeliep op Henderson, die hem met verbaasde blikken opnam, en mompelde:

— Wat moet die vent van me? Ik heb het toch niet tegen hem gehad?

Het is jammer, maar als Henderson nijdig werd, dan liet hij het meestal niet bij woorden. Als men daarbij in ogenschouw neemt, dat de reus eigenlijk zijn eigen kracht niet kende, dan zal het niemand verwonderen, dat de apache, die hem had bedreigd een ogenblik later althans voor die nacht zijn rol had uitgespeeld, en een zestal meters verder ging uitrusten van de vermoeienissen van zijn wisselvallig bestaan.

Het volgende moment was de hel losgebroken.

HOOFDSTUK II

HOTEL SPLENDID

De vrouw begon te gillen, de tweede man trok zijn pet met beide knuisten nog wat verder over het hoofd, en maakte zich blijkbaar gereed, de reus te «scheppen» zoals dat genoemd wordt, en in een oogwenk was de kleine straat vol nieuwsgierige mensen, die wilden zien wat er aan de hand was, en waarvan het merendeel niets liever wenste, dan een zogenaamd relletje te verwekken, in de hoop, er een of ander voor de buitenstaander onbegrijpelijk, voordeel uit te slaan.

Uit het kleine kroegje, waar de chauffeur in zijn keurige uniform gezeten had, kwamen ook enige personen te voorschijn, maar een vrouw was er niet bij, en ook de chauffeur niet.

Trouwens, Raffles en Brand hadden op dat ogenblik wel wat anders te doen, dan zich te bekommeren om bedwelmde chauffeurs, want Henderson werd dadelijk omringd door een aantal vrienden van de buiten gevecht gestelde apache, en die het gunstige ogenblik wachtten om toe te slaan.

Raffles begreep dat hij op dat ogenblik niet mocht wachten, want de reus had geen ander wapen bij zich dan een kortjan, een veel door zeelieden gebruikt zakmes, waarvan Henderson liever geen gebruik maakte, als het niet om zijn leven ging, daar hij de fatale uitwerking van zijn gewapende hand kende. Hij was dus op zijn vuisten aangewezen, maar zijn belagers dachten

over deze zaak heel anders, en in menige hand blonk een boksijzer, of het lemmet van dolk of mes.

Maar nog vóór Raffles en Brand bij hem waren, timmerde Henderson er al op los, en had hij al een schram te pakken, die zijn mouw van de elleboog tot de pols openreet, en wat bloed te voorschijn bracht.

De man die zo brutaal was geweest om dit onheil te veroorzaken, lag het volgende ogenblik met een half dozijn tanden minder in zijn mond naast het trottoir en verwenste zijn bemoeizucht.

— Houd je taai, Ted, we komen je helpen riep Raffles.

— Niet nodig, riep Henderson terug, heen en weerspringend als een Indiaan, en rake klappen ufdelend.

De twee mannen hadden elkander aangesproken met de naam, die zij steeds droegen, als zij Engels zeevolk moesten voorstellen. Brand werd Charly genoemd.

Niet zonder moeite baanden de twee vrienden zich een weg door de nieuwsgierige menigte, en er ontstond aldra een kring rondom de vechtenden.

Het duurde niet lang of niemand waagde zich meer onder het bereik van de ijzerharde vuisten van de reus, en langzaam verplaatste zich het vechtende troepje, terwijl Raffles zacht zijn bevelen gaf, want het was zijn doel, een zijstraat te bereiken, en dan snel de wijk te nemen. In ieder ander geval

zou hij de zaak waarschijnlijk hebben uitgevochten, maar hij had nu andere dingen te doen, en misschien al te veel tijd verloren.

De drie mannen wisten, al worstelend de straathoek dan ook te bereiken, maar juist toen zij op het punt stonden, het donkere steegje in te snellen, gebeurde er weer iets anders, dat dit plan verijdelde. Het noodlot bracht namelijk juist op dat tijdstip een grote overvalwagen van de politie ter plaatse.

— Les flics, werd er geschreeuwd, en onmiddellijk dunden zich de gelederen, want er waren onder de aanvallers maar weinigen, met wie de politie niet een appeltje te schillen had.

In een ommezien was het gevechtsterrein zo goed als verlaten, en Raffles had niets liever gewild, dan het voorbeeld van die vluchtelingen te volgen, maar reeds waren een tiental agenten van de wagen gesprongen en omringden hen, gewapend met gummiknuppels, en ploertendoders.

Henderson nam nog altijd een dreigende houding aan, maar Raffles beval kortaf:

— Laat dat, Ted, je hebt al genoeg bedorven, vanavond.

Bedremmeld liet de reus zijn vuisten zakken, waarvan de knokkels nogal gehavend waren, en de aanvoerder van de agenten, een brigadier met een geweldige knevel vroeg:

— Al wéér aan het bakkeleien? Komt er dan nooit een einde aan? Jullie papieren, en gauw wat.

— Zegt hij iets onvriendelijks Bud? vroeg Henderson op dreigende toon, en neerziende op de brigadier, die wel bijna twee hoofden kleiner was dan hij.

— Integendeel, Ted, gaf Raffles op zijn vriendelijkste toon ten antwoord. Hij zegt dat hij verbaasd is, dat zulke heren als wij zijn, aan het vechten geslagen zijn. En houd nu je mond en laat je papieren aan die man zien.

Het spreekt vanzelf dat die papieren waren nagemaakt, maar 't was zo voortreffelijk gedaan, dat de brigadier zelfs geen schaduw van achterdocht koesterde. Het was een aanmonsteringsbrief ten name van Theodor Brown, aan-

gemonsterd in de stad Hull, omtrent vier maanden tevoren.

Met Raffles en Brand moesten nog enige anderen hun papieren tonen, en daaronder waren er die er in het geheel geen hadden, en die werden onmiddellijk afgezonderd, om later te worden weggehaald.

— Kunnen wij nu gaan, monsieur? vroeg Raffles ongeduldig aan de brigadier.

— Zo'n haast? vroeg de ordebewaarder spottend. Er is hier gevochten, en zwaar ook, zoals ik zie. Kijk eens, daar ligt waarachtig de « Kleine Jules », en hij is lelijk toegetakeld. Nu, van hem zullen we de eerste twee maanden geen last hebben denk ik. En daarginder zie ik er nog meer liggen. Het lijkt wel een slagveld. Wie is er begonnen?

Zoals gewoonlijk was er niemand begonnen, en de een gaf de ander de schuld. Maar omdat bijna alle vingers naar Henderson wezen werd de reus het slachtoffer.

— Ga jij maar eens mee, broer, zei de brigadier grijnslachend en met zijn knuppel zwaaiend. We zullen die zaak op het bureau wel nader onderzoeken.

— Wat wil die vent, Bud? vroeg de reus, terwijl zijn borstelige wenkbrauwen zich samentrokken.

— Hij wil dat je meegaat, en je gaat ook mee. Charly, jij vergezelt hem, en ik stel je er aansprakelijk voor, dat dit grote onmondige kind geen verdere dwaasheden begaat. Hij heeft het ons van nacht al lastig genoeg gemaakt.

Charly, over een uur laten ze hem natuurlijk weer los, en dan ga je met hem naar... hm... naar huis. Ik weet nog niet wanneer ik daar zal zijn, maar gevaar loop ik niet, dus jullie gaan maar slapen. Heb ik je nodig, dan zal ik je wel opbellen.

— Nu genoeg gekletst, zei de brigadier ruw. Vooruit, ingestapt, en geen praatjes.

— En ik? vroeg Brand laconiek. Ik ben een kameraad van deze grote vent en hij verstaat geen woord Frans.

— Vooruit dan maar, en weg met het zootje, zei de brigadier niet erg vriendelijk. Aanstands komt de ziekenauto

wel, om die lui daar weg te halen, of schoon ik voor mij geloof, dat het eigenlijk werk voor de vuilnisman is.

Raffles haastte zich terug naar de straat, waar het gevecht eigenlijk begonnen was.

Hij zag al in de verte, dat de grote auto verdwenen was.

Hij verhaastte zijn schreden, en bereikte het kroegje, waar de chauffeur gezeten had. De deur stond nu wagenwijd open, en op de drempel bespraken nog enige mannen en vrouwen het geval. Zij keken Raffles met alles behalve vriendelijke blikken aan, maar zonder de minste vrees ging hij tussen hen door, trad binnen, en keek de gelagkamer rond. Van de chauffeur was niets meer te bespeuren. Zou de man toch nog in staat zijn geweest, te chaufferen? Raffles betwijfelde het sterk. Het hem toegediende middeltje zou hem dat wel belet hebben.

Hij liep langzaam weer terug, ging tussen de zwijgende, dreigende gezichten door, en keek onderzoekend naar alle vrouwenhanden, die hij passeerde. De meesten waren ruw en rood, slecht onderhouden, met zwarte nagels.

Hij kwam weer op straat, liep een paar huizen verder naar het nachtlokaal met het zonderlinge uithangbord. Hij duwde de deur open, kwam in een soort vestibule, waar een negerportier zat, en keek over het matglas van een dubbele deur in de dansaal.

Er werd nog altijd ijverig gedanst, en er waren nog vrij veel bezoekers, waaronder ook vreemdelingen, en het was dus niet uit te maken of de eigenaar van de grote auto er was of niet.

Hij drukte de neger een geldstukje in de hand, die onmiddellijk een en al hulpvaardigheid werd, en vroeg hem:

— Weet jij van wie die grote auto was, die voor de deur geparkeerd stond?

Raffles had Engels gesproken, en de neger antwoordde in dezelfde taal.

— Yes, sir, die was van Mr. Ephraim Vanderveen.

Raffles keek verbaasd op, en zei:

— Ken je zijn voornaam ook? Dat is merkwaardig. Kwam hij hier dan vaak?

— Van avond tweede maal, sir. Schat-

rijk. Miljonair.

— Hoe weet jij zo precies hoe hij heet? vroeg Raffles, wiens wantrouwen was gaande gemaakt.

De neger stak de hand in een zak van zijn blauwe met goud gegallonnerde rok, nam er een visitekaartje uit, en zei grinnikend:

— Dit viel uit zijn portefeuille, toen hij die uit zijn zak haalde, voor een fooi. Honderd Francs heeft arme nikker gekregen.

— Hoe lang is het geleden dat hij vertrok?

— Een kwartier zowat, sir.

— Nog een vraag: Heb je de chauffeur van Mr. Vanderveen gezien?

— Niet goed gezien, sir. Zat in schaduw. Mooie uniform aan.

— Maar zag je hem toen de auto hier kwam aanrijden?

— Even maar, sir. Grote man, bruin gezicht, mooie man...

— Goed... dank je... Hier heb je nog wat... Als je mij dat kaartje laat.

— Neem het maar, sir, zei de neger, zeer tevreden met zijn ontvangsten van die avond.

Een ogenblik daarna stond Raffles weer op straat, stellig overtuigd, dat die Mr. Ephraim Vanderveen ernstig gevaar liep, dat er iets met hem zou gebeuren of misschien reeds gebeurd was. Dat men hem vermoord had, oordeelde Raffles niet waarschijnlijk, want dan zouden de lieden die zijn chauffeur bedwelmd hadden, wel op een andere wijze zijn tewerk gegaan.

Raffles herinnerde zich, nu de naam van de Amerikaan in een der Parijse ochtendbladen te hebben gelezen. Ongeveer drie dagen tevoren had hij met vrouw en dochter zijn intrek genomen in het Splendid Hotel, pas geopend aan de Champs Elysées, niet ver van de Place de l'Etoile.

Raffles overtuigde zich eerst bij het licht van een lantaarn, dat hij er niet al te gehavend en bebloed uitzag, liep vlug de hellende straat af, snelde de grote trap af, die aan het einde daarvan naar beneden voert, en vond op het pleintje daar beneden een ledige taxi, waarvan de chauffeur bereid was, hem

naar het Splendid Hotel te rijden.

Het was reeds een uur na middernacht, toen de auto eindelijk stopte voor de nog helder verlichte vestibule, waartoe een brede, marmeren trap toegang gaf.

Raffles stapte uit, rekende af met de chauffeur, die onmiddellijk wegreed. Een knopenjongen kwam halverwege de trap af, om de laatste gast te begroeten maar bleef staan alsof hij in een zoutpilaar veranderd was, zodra hij de zeer eenvoudige kleding van de laatkomer ontdekte.

— Niet bepaald een vette buit, hé, zei Raffles gemoedelijk, maar loop niet zo gauw weg, want ik heb je nodig. Logeert hier een Mr. Vanderveen?

De jongen met zijn vergulde knopen nam de bezoeker eens op, en scheen te aarzelen.

— Ik heb het al gezien, hij logeert hier, zei Raffles, die een goed gelaatskenner was. Je vraagt je alleen maar af, wat ik daarmee te maken heb. Dat zal je direct wel horen... Is Mrs. Vanderveen nog bij de hand?

De jongen mompelde iets onverstaanbaars, en liep snel de trap weer op, maar toch niet zo vlug of die onbeschaamde zeeman was precies tegelijk met hem in de grote, overdadig met marmer en fraaie houtsoorten versierde vestibule.

Daar bevonden zich, om te beginnen, de nachtportier, een statig man, met veel goud op zijn borst en rondom zijn pet, een slaperige étagekelner, en de jufvrouw achter het krantenstalletje, die zich al gapend gereed maakte om voor die dag haar zaakje te sluiten, want zoëven was de laatste nachttrein bin-

nengekomen, die nog enige logeergasten aan het hotel had afgezet. Door de ruiten van de draaideur, kon Raffles een blik werpen in de balzaal, waar, op de tonen van het orkest, nog steeds door enkele paren gedanst werd.

De nachtportier kwam met een verre van vriendelijk gezicht op de gewaande zeeman toe, die er uitzag alsof hij zoëven gevochten had, en zei in vrij goed Engels:

— Engels matroos? Deze inrichting is niet bestemd voor jou, vriend.

— Ik ben ook niet van plan om hier te logeren, hernam Raffles koel. Ik moet Mr. Vanderveen spreken.

De portier maakte een beweging van verontwaardiging, alsof de late bezoeker had aangeboden, de taak van de President der Republiek op zich te nemen en herhaalde bijna toonloos van schrik:

— Met Mr. Vanderveen? Heb ik je goed verstaan?

— Precies. Ik moet haar onmiddellijk spreken, want ik vrees dat er iets gebeurd is met haar man.

Dit scheen de portier toch te treffen. Hij aarzelde nog even, en vroeg:

— Kan het hier gebeuren? Mrs. Vanderveen en haar dochter zijn in de balzaal. Dat is ze, die corpulente dame, met wie die dragonder luitenant danst.

Raffles keek even door de ruit, en zag een grote, dikke, erg opgemaakte dame met een weelderige boezem, men kan onmogelijk zeggen in de armen van een luitenant, want hij rustte veeleer aan haar omvangrijke borst, en werd als het ware door haar meegetrokken, als een klein sterretje in de baan van een komeet.

HOOFDSTUK III

MRS VANDERVEEN GEEFT EEN OPDRACHT

Raffles wachtte nog even, totdat de muziek zweeg, en het kleine luitenantje in zijn hemelsblauwe uniform door zijn dame werd bedankt, met een kwijnend hoofdknikje, en zei toen tot de portier:

— De dans is uit, ga haar nu van mijn komst verwittigen.

De man met de gouden pet had nu zijn aarzeling overwonnen, ging naar de draaideur, en sprak haastig enige woorden met de kelner, die daar stond.

Deze zocht met zijn blikken even de danszaal af, en had aldaar de echtgenote van de Amerikaan ontdekt, die zich koelte toewuifde, met een fraai beschilderde waaier. Hij kon er niets aan doen, maar voelde een hartgrondige antipathie jegens die corpulente, transpirerende

Amerikaanse, die dame in haar strapless jurk, die zich niet in het minst geneerde over haar half naakte lichaam.

Hij volgde met aandacht de bewegingen van de kelner, en zag hoe deze zich enigszins beschroomd naar de rijke dame voorover boog, haar iets toefluisterde, en hoe de vette, witte arm, plotseling elke beweging staakte, zodat de waaier in haar schoot viel. Zij fronste de wenkbrauwen, sprak even met haar dochter, die doodkalm was blijven zitten, en stond met een ongeduldige beweging op, na een spijtige blik te hebben geworpen op de luitenant, die zich echter op een veilige afstand had teruggetrokken, en niet begerig scheen te zijn, het vermoeiende experiment te

herhalen.

De deur van de balzaal ging open, Mrs. Vanderveen keek met bliksemende ogen rond, en kreeg toen Raffles in het oog. Zij was intelligent genoeg om te begrijpen dat hij de boodschapper moest zijn, en liep op hem toe, terwijl de zijde van haar jurk en het parelsnoer om haar dikke hals ritselden, kletterden en tinkelden.

Zonder iets, dat op een groet leek, vroeg Mrs. Vanderveen:

— Wat is er met mijn man? Heeft hij een ongeluk gehad?

— Het is te hopen van niet, mylady, antwoordde Raffles hoffelijk, maar helemaal gerust ben ik toch niet.

— Zeker teveel gedronken, en onder zijn eigen auto terecht gekomen of zo iets? Ik heb hem nog zo gewaarschuwd.

— Bepaald dronken was hij niet, hernam Raffles glimlachend. En het was ook geen verkeersongeluk. Hij is naar ik vermoed, ontvoerd.

Mrs. Vanderveen zette grote ogen op en herhaalde met een vrij dom gezicht:

— Ontvoerd? Hij is toch geen zuigeling, of een ondergeschoven kind? Wat willen de kidnappers met hem beginnen?

— Wel hem verkopen, als ik mij zo eens mag uitdrukken, mylady.

— Dus is het natuurlijk om zijn geld te doen geweest. Ik geloof dat hij met niet meer dan honderd duizend francs in zijn zak dit hotel heeft verlaten. Ik vond het te veel, want het is toch altijd nog zo iets als drie honderd dollar.

Raffles haalde even de schouders op en zei:

— Wat er van die honderd duizend francs nog over is, en het zal niet veel zijn, te oordelen naar de eigenaardige soort van vermaak, dat Mr. Vanderveen zoekt, zullen zijn ontvoerders stellig niet tevreden zijn. Ik denk dat ze u minstens vijf miljoen francs zullen vragen.

Mrs. Vanderveen was als Amerikaanse veel gewend, en men kon haar niet gemakkelijk overbluffen, maar van deze grote som schrok ze toch even, nadat zij het bedrag vlug had herleid tot dollars. Vol verontwaardiging riep zij uit:

— Vijftien duizend dollars? Dat is een kapitaal. Mijn man moet een week lang hard werken om zo veel te verdienen.

— Dat is vreselijk voor uw arme man zei Raffles met een ironie, die volkomen aan Mrs. Vanderveen verspild was. Maar u zult zien, dat ze niet veel minder zullen eisen.

— Maar, mijn hemel, hoe weet u dat alles?

— Omdat ik er, als het ware, bij stond madame.

— En hebt u het niet belet?

— Ik heb het willen beletten, maar verschillende omstandigheden maakten dat onmogelijk.

— Hoe wist u de naam van mijn man?

— De portier van de... hm... van het restaurant, waar hij geweest was, had het visitekaartje gevonden, dat uit zijn portefeuille was gevallen bij het afrekenen. Ik kwam net een kwartier te laat.

— En die Drexler, onze chauffeur, liet die het maar kalm toe?

— Hij moest wel, madame, want handlangers van de ontvoerders hadden hem in een kroegje gelokt, en daar hebben ze wat in zijn glas wijn gedaan, waardoor hij bewusteloos is geraakt.

— Waar is de auto? vroeg Mrs. Vanderveen.

— Ook weg, madame. Een van de kidnappers heeft natuurlijk de livrei aangetrokken van uw chauffeur en is achter het stuurwiel gaan zitten, en uw echtgenoot, wiens onderscheidingsvermogen wel wat geleden zal hebben door het bezoek aan enige inrichtingen op Montmartre, heeft de persoonsverwisseling niet opgemerkt, en is kalmpjes ingestapt, waarna de auto naar een onbekende bestemming is vertrokken. Mag ik vragen, of u mijnheer uw echtgenoot dan in het geheel niet gemist hebt?

De corpulente dame wierp een vluchtige blik op haar kostbaar met diamanten versierde polshorloge, en antwoordde droogweg:

— Over mijn man maak ik mij nooit ongerust, voor zeven uur 's ochtends, en het is nu nog geen half twee. Maar

wat is nu eigenlijk het doel van uw komst?

Raffles was een kort oogenblik uit het veld geslagen en antwoordde toen:

— Wel, dat is, als u het mij niet kwalijk neemt, dat ik het zeg, nogal duidelijk; ik meende dat het mijn plicht was u te waarschuwen, maar ik erken dat dit niet het enige is; ik kom u ook mijn diensten aanbieden. Ik verzeker u dat ik Parijs door en door ken, tot in zijn verste schuilhoeken. Gij waart toch zeker van plan om de politie onmiddellijk in de arm te nemen?

Mrs. Vanderveen scheen een oogenblik te aarzelen, en zei toen peinzend:

— Zou dat het leven van mijn man niet in gevaar brengen?

— Dat is best mogelijk. Ziet u zelf niet in, dat dit een middel is, om uw man wellicht te redden, zonder dat het geld kost, althans geen vijf miljoen francs?

De kleine oogjes van Mrs. Vanderveen begonnen bij die gedachte te schitteren, en zij zei naïef:

— Dat zou natuurlijk het prettigste zijn, als ik mijn man terug kan krijgen, zonder dat het iets kost.

— Tenminste geen vijf miljoen, herhaalde Raffles met nadruk. Mag ik hier blijven wachten, totdat hun afgezant er is geweest? U kunt er op rekenen, dat er geen half uur meer voorbij gaat, of er is bericht van de ontvoerders. Misschien laten zij alleen maar een briefje voor u afgeven, maar het kan ook zijn dat zij de onbeschaamdheid zo ver drijven, iemand te sturen met een mondelinge boodschap, omdat een dreigbrief hen in moeilijkheden zou kunnen brengen. U kent de latijnse spreuk: « Verba volent — scripta manent »? « Woorden vlieden, geschriften blijven ».

Mrs. Vanderveen kende het spreekwoord heel zeker niet, maar zij knikte enige malen met het hoofd, en zei:

— Dat heb ik altijd gezegd. U kunt dus hier blijven, zodat ik mij ook kan overtuigen, of u de waarheid gesproken hebt.

— Ik kan niet inzien, madame, welk voordeel een leugen mij zou opleveren, zei Raffles koel. Ik kan u wel zeggen, dat de kidnappers van Parijs heus niet

onderdoen voor die van Chicago en New York, en dat zij niet zullen aarzelen, uw man te doden, als hun eisen niet worden ingewilligd, hoe buitensporig die u ook mogen voorkomen.

Deze woorden schenen Mrs. Vanderveen toch tot nadenken te stemmen, en zij zei met een huivering:

— Dat zou verschrikkelijk zijn. Gelooft u dat werkelijk?

— Ik ben er zeker van, tenzij ik er in zou slagen, hun verblijfplaats te ontdekken, ik bedoel de plek, waar zij uw echtgenoot zullen hebben opgesloten. Hoeveel auto's hebt u tot uw beschikking?

— Drie. De wagen, waarmee mijn man is uitgegaan, een Packard, dat is onze gewone tourwagen. Kitty heeft hier een kleine Fiat gekocht, een snel wagentje, en dan is er nog een Chevrolet, voor mijn gebruik.

— Chauffeert uw dochter zelf?

— Ja zeker; Kitty houdt daarvan. U moet kennis met haar maken. Gij maakt werkelijk een goede indruk op mij, en ik vind het nobel van u dat u zich zoveel moeite hebt gegeven om mij op de hoogte te brengen. Ik zal u duizend francs laten uitbetalen door mijn secretaris.

Raffles wierp haar een ijskoude blik toe, die hij echter onmiddellijk weer verborg achter zijn neergeslagen oogleden, en zei:

— Dat is heel vriendelijk van u, madame, en het toont duidelijk aan, op welk een hoge prijs gij uw man stelt, maar over die betaling spreken wij later nog wel. Ik zou echter wel graag dat Flatje te leen hebben, om de boodschapper, als er tenminste een komt, onmiddellijk te kunnen volgen.

Mrs. Vanderveen scheen te wankelen, en Raffles begreep onmiddellijk de oorzaak daarvan. Hij haalde daarom de Engelse politiepenning te voorschijn, die hij altijd bij zich droeg; Mrs. Vanderveen bekeek het ding aandachtig door haar face-à-main, en zei toen verrukt:

— Had u mij dat maar dadelijk laten zien. Goede hemel, nu laat u mij toch werkelijk schrikken. Gij zijt dus

daar in die gevaarlijke buurt in een vermomming geweest. Dat moet Kitty dadelijk weten. Vindt u goed dat zij met u meerijdt?

— Madame, ik vrees dat het geen joy ride zal worden. Het is best mogelijk, dat mijn leven er mee is gemoeid. En dan het hare dus ook.

— Dat zal haar juist aantrekken. Zij houdt van sensatie. Ik ga haar dadelijk roepen.

Mrs. Vanderveen dribbelde weg, en kwam even later terug, met een lang, erg slank meisje, dat blijkbaar veel aan sport deed, met staalharde ogen en een grote mond met dunne, krachtig getekende lippen. Zij gaf Raffles een handdruk die hij voelde, en zei rustig:

— Nu, dat is wat moois, wat moeder mij daar vertelt. U kunt natuurlijk de Fiat krijgen, om die vent te volgen, als hij mocht komen, maar ik ga mee. Neen, tracht U niet te verzetten. Ik weet hoe ik een revolver moet hantelen, en ben ook niet erg bang uitgevalen; vraag maar aan moeder.

Mrs. Vanderveen zuchtte, en zei, met de ogen ten hemel geslagen:

— Bang? Bij ons thuis in Amerika richt ze wilde mustangs af, en ze doet niets liever, dan parachute springen. Bang? Twee jaar geleden heeft ze met eigen hand een inbreker neergelegd. Neen, bang staat niet in haar woordenboek.

Raffles nam het meisje eens wat nauwkeuriger op. Zij was inderdaad, zo was zijn oordeel, een flink, stoer type, waaraan men vaak meer heeft, dan aan een gemiddelde man. Hij bemerkte wel, dat hij haar niet meer zou kunnen afschudden, en zei schouderophalend:

— Het gaat om de vader van Miss Kitty, maar het is op haar eigen risico.

Dit korte gesprek had plaats gehad in het verste, donkerste hoekje van de vestibule, maar nu zag Raffles voor de draaideur de gedaante van een man, die slechts een kort ogenblik scheen te aarzelen, en toen de deur in beweging bracht.

— Ik geloof dat hij daar is, fluisterde

Raffles, en in dat geval hebben wij geen tijd meer te verliezen.

Mrs. Vanderveen begon te beven en vroeg:

— Zou hij dadelijk om het geld vragen?

— O, neen. Hij weet heus wel dat gij zulk een groot bedrag niet in een handtasje hebt, en voorts weet hij dat dat veel te gevaarlijk zou zijn. Ik zie daar buiten 'n kleine auto, waar nog een man in zit. Vlug, Miss Kitty, daar door die deur. Ik ken de weg hier, op die wijze komen wij op de grote binnenplaats, waaraan de garage gelegen is. Verlaat het hotel vooral niet, madame, misschien moeten wij een boodschap aan u overbrengen.

Hij drukte Mrs. Vanderveen nog eens op het hart, haar kalmte te bewaren, en toen liep hij met Kitty snel door de gang, ging een kleine trap van vier treden af, en ontsloot een deur, die uitkwam op een zeer ruime binnenplaats.

Het meisje ging hem voor naar een van de ruime garages, waar, met nog andere wagens, een splinternieuwe Fiat stond. Zij overtuigde zich er haastig van, dat benzine, olie, en watertank gevuld waren, en zei uit de hoogte:

— Komt u maar naast mij zitten, ik zal zelf wel chaufferen.

— Ik vraag excuus Miss Kitty, maar dat gaat niet door, zei Raffles kalm. U kent Parijs waarschijnlijk minder goed dan ik, die er iedere steen van ken.

Kitty scheen zich te willen verzetten, maar zij keek in een paar ogen, nog heel wat scherper en harder van glans dan haar eigen, en misschien voor het eerst van haar korte leven gaf zij toe, en onderwierp zij zich aan de wil van een haar volkomen vreemde man.

Zwijgend nam zij naast Raffles plaats trok een vakje open, en overtuigde zich dat daar een kleine revolver in lag, die zij even onderzocht, en weer wegsloot.

Raffles reed de wagen behendig uit de garage, sloeg een hoek om, en stopte voor hij de volgende bereikt had.

Hij sloop op de hoek toe, en stond daar doodstil te loeren, als een tijger die zijn prooi bespiedt.

Aan de overkant van een der fraaiste

lanen, welke Europa als onderdeel van een stad kent, stond een kleine wagen geparkeerd. Een man zat ineengedoken achter het stuurwiel, alsof hij op het eerste teken zou kunnen starten.

Hij hield de blik onafgebroken gevestigd op de verlichte ingang van het Splendid Hotel. Hij had zijn plaats onder de hoge bomen zo gekozen, dat de schaduw hem zo goed als volkomen verborg.

Toen kwam er een man uit het hotel te voorschijn, stak schuin de champs Elysées over, en rende naar de geparkeerde auto.

Spoedig hernam Raffles zijn plaats achter het stuurwiel, van de Fiat, reed de straat uit, en stak op zijn beurt de grote laan over, achter de eerste auto aan, die in snelle vaart verdween in de richting van het Bois de Boulogne, langs de Avenue de la Grande Armée.

En terwijl de Fiat voortstoot, een afstand van tachtig meters ongeveer,

tussen zich zelf en de eerste auto latend, vroeg de onbewogen stem naast Raffles:

— Waarom hebben wij die man eigenlijk niet laten arresteren, toen hij kwam, en hem gedwongen, om het verblijf van daddy aan te wijzen?

— Ten eerste omdat uw vader zeker gedood zou worden, als de boodschapper op een in de brief bepaald tijdstip niet was teruggekeerd, en ten tweede...

Raffles zweeg even, en vervolgde toen met een zonderlinge glimlach:

— O, er zijn nog vele andere motieven, die u later wel beter zult begrijpen, en die ik nu op dit moment, nu ik al mijn aandacht nodig heb voor de achtervolging, niet kan uiteenzetten. Maar er zijn er in overvloed... ik ken dat volkje...

Hij gaf nog wat meer gas, de ogen strak gevestigd op de lichtgrijze wagen daar voor hem.

HOOFDSTUK IV

ONDER DE OUDE VESTINGMUUR

Het spreekt van zelf dat er in een wereldstad als Parijs nog tot laat in de avond, auto verkeer is, al is het niet altijd zo onbeschrijflijk druk als midden op de dag het geval pleegt te zijn.

En zo reden dan ook langs deze brede verkeersweg, die van de Arc de Triomphe voert naar de Porte Maillot, een aantal auto's, gedeukte taxi's zowel als peperdure, limousines, die de een of andere geheimzinnige bestemming hebben, en die zonder veel gerucht over de houten blokken reden, waarvan deze fraaie straat, die veeleer een laan is, nog altijd is voorzien.

Raffles echter liet zich niet afleiden door deze de hoofdweg volgende of uit de zijstraten te voorschijn schietende

wagens, maar volgde steeds de lichtgrijze auto, zonder deze een ogenblik uit het oog te verliezen.

Het meisje zweeg nu, na Raffles nog slechts een enkele vraag te hebben gesteld. Dat was om te weten, of de laan die zij volgden, niet op het Bois de Boulogne uitliep, waarop Raffles slechts met een hoofdknik had geantwoord.

Kitty had daaruit zeer juist afgeleid, dat Raffles zijn aandacht bij zijn stuurwiel verkoos te bepalen, en had er verder het zwijgen toegedaan. Maar nu en dan gingen haar scherpe, lichtgrijze ogen onderzoekend over het krachtig getekende gelaat, naast haar, dat nu en dan belicht werd door het schijnsel van de voorbijschietende lantarens.

Ook keek zij naar de gespierde, en toch zo slanke, fraai gevormde handen, die het stuurwiel omklemd hielden.

De achtervolging duurde bijna een kwartier, toen de kleine, grijze auto plotseling naar links afsloeg, even voor de Porte de Maillot bereikt was.

Raffles moest zich haasten om te juistertijd dezelfde hoek te bereiken, voor de achtervolgde auto uit het oog verdween. Deze reed nog steeds met grote snelheid langs de Boulevard Lannes, aan de ene zijde door huizen begrensd, aan de andere door de oude, met gras begroeide, hoge vestingmuur, die nog steeds niet gesloopt is, al bestaan er sedert lang plannen, om die sta-in-de-weg, die volstrekt geen doel meer heeft, geheel en al op te ruimen, een werkje dat het weghalen van miljoenen kubieke meters zand, stenen en aarde met zich mede zou brengen.

Raffles voelde dat nu en dan de blik van het meisje onderzoekend op hem rustte.

Zij moest wel van een onverschrokken, moedige natuur zijn, dat zij een wildvreemde man durfde vergezellen op die tocht door het nachtelijke Parijs, al ging het dan ook om haar vader terug te vinden.

Het ergste was echter, dat Raffles er volstrekt niet zo zeker van kon zijn, dat de twee mannen, die de dreigbrief hadden gebracht, weer zouden terugrijden naar dezelfde plek, waar de ontvoerde Amerikaan gevangen werd gehouden.

Plotseling zag hij hoe de wagen stopte voor een donker, groot huis.

Het was een van grijze natuursteen opgetrokken huis, zoals ze tegenwoordig niet veel meer gebouwd worden, met allerlei versieringen van hardsteen balkons van nagemaakt marmer, ronde erkers en zinnelozetierlantijntjes, zoals men die in het midden van de negentiende eeuw voor fraai scheen te houden.

Beneden was het huis ingericht als een bank, en gelijkvloers waren alle vensters, ook die van de kelders van dikke tralies voorzien.

Ofschoon de afstand nog steeds ongeveer tachtig meter bedroeg, zag hij

toch met zijn scherpe ogen duidelijk, hoe een der mannen met de grijze auto verder reed, terwijl de andere het huis binnenging, na op de deur te hebben geklopt.

— Het is dat huis met die grijze gevel, fluisterde hij zacht tot Miss Kitty, ik zou u dringend willen aanraden nu met een taxi terug te gaan, want ik denk dat het nu gevaarlijk zal worden.

— Best mogelijk, maar ik ga mee, zei het meisje resoluut. Het gaat om mijn vader.

Doodkalm nam zij de revolver uit het laatje en stak het wapen in de handtas, die zij had meegenomen, en die tevens haar lippenstift, haar spiegelteje en haar gouden sigarettenkoker bevatte.

Raffles haalde de schouders op. Hij voelde zich wel wat onbehaaglijk te moede. Nog nooit had hij iets zo gevaarlijks ondernomen in gezelschap van een vrouw, maar mocht men deze Amerikaanse eigenlijk wel een vrouw noemen? Het is waar dat vele mannen haar knap zouden noemen, met haar regelmatige trekken, en haar glad, hoog voorhoofd onder de overvloed van lichtblond haar, maar er was iets hard, onvrouwelijks in het gezicht, dat Raffles wel bij meer Amerikaanse vrouwen had aangetroffen.

Langzaam reed hij met gedoofde lichten verder, tot op een paar huizen afstand van het grijze gebouw, waar alles in diepe rust scheen te zijn.

Op de zware, brede buitendeur, was een groot, koperen bord bevestigd, met het weinig zeggende opschrift: « Joseph Colny, Bankzaken, Effecten, Change ».

Raffles keek eens rond, onzeker wat hij nu moest doen, tegenover dat huis met zijn vuistdikke tralies, toen hij zich op de arm voelde tikken.

Hij keek in het bleke, strakke gezicht van het meisje, dat naar de stadsmuur wees, en fluisterde:

— Ik heb daar een deur gezien, zouden wij daar binnen kunnen gaan?

Raffles keek verbaasd en niet zonder bewondering het meisje aan. Inderdaad bevond zich in de oude vestingwal een verveloz, met ijzer beslagen deur, geheel verroest, en die wellicht in vroegere

eeuwen toegang had gegeven tot een kruithuis of tot een cachot of een wachtlokaal.

De deur bevond zich recht tegenover het grijze huis, en het was niet onmogelijk, dat de kelders daarvan in verbinding stonden met die welke zich op deze plek onder de stadsmuur moest bevinden. Het was Raffles al vreemd voorgekomen, dat men een ontvoerde miljonair opgesloten zou houden in de benedenverdieping van een van onder tot boven bewoond huis, dat toch onmogelijk geheel en al door bandieten in gebruik kon zijn genomen.

Er bestond dus een grote kans, dat men de gevangene alleen maar hier had binnengebracht, toen alles sliep, en hem vervolgens door de kelder heen naar zijn verblijfplaats had gebracht, onder die geweldige berg aarde, steen en gras.

En hij moest Kitty Vanderveen bewonderen, die nog eerder dan hij die inval had gehad.

Hij sloot de auto af, en stak de straat over, naar de deur, door het meisje op de voet gevolgd. Heinde en ver was geen sterveling te zien. De Boulevard de Lannes is een echte buitenboulevard en verkeer is er zelfs over dag niet heel veel. Er wonen deftige, meestal bejaarde lieden, en die gaan nog al tijdig naar bed. De vesting deur was aangebracht in de schuinte van het talud, zodat Raffles volkomen in het donker stond, toen hij, bukkend, het slot eens onderzocht. Zoals hij wel dacht, was het zeer oud, stijf verroest, en misschien in geen halve eeuw gebruikt. Mocht Mister Vanderveen hier inderdaad ergens zijn opgesloten, dan werd hij toch nooit door deze deur binnengebracht.

Raffles opende zijn klein etui met instrumenten, en begon met het slot uit te spuiten met petroleum. Vervolgens smeerde hij er een flinke hoeveelheid zogenaamd geweevet in en omheen en kon nu tenminste trachten, het slot te openen.

Kitty, een weinig terzijde staande, keek geduldig en met aandacht toe. Zij was volkomen kalm, en dreef Raffles geen ogenblik tot meerdere spoed aan.

Boven de deur had Raffles duidelijk

oude metselstenen gezien, met mos en onkruid in de voegen. Hier was dus wel degelijk een of ander vertrek, dat misschien niet meer gebruikt was sedert de oorlog van 1870.

Uit zijn etui nam Raffles nog een paar van zijn instrumenten, en verzocht toen op fluisterende toon aan Kitty:

— Zoudt u mij even willen bijlichten? Hier is mijn zaklantaarn. Het zal vlugger gaan als ik kan zien wat ik doe.

Zwijgend hield het meisje het lantaarntje zo, dat het volle licht op het slot viel.

De instrumenten maakten een licht krassend geluid, en plotseling klonk een wat luidere tik.

Raffles wendde zijn gelaat met een glimlach naar Kitty, en vroeg met de hand op de deurklink:

— U weet zeker dat u niet bang bent? Zoudt u niet liever terugkeren?

— Dit is de tweede keer, dat u het mij vraagt, zei het meisje ongeduldig. Ik ben geen bakvis, en dat hoop ik u te tonen ook. Vooruit nu, want ik geloof dat ik de schoot heb horen terugspringen.

Raffles zei niets, maar toen hij de klink verder omdraaide, ging de deur naar binnen toe open.

Het licht van de zaklantaarn bestraalde een tamelijk groot vertrek, laag van zoldering, met zeer sterke, gemetselde bogen, die wel nodig waren, om de vracht van aarde daarboven te dragen.

Aan twee der wanden waren vermolmde, houten geweerrekken te zien. Er kon niet aan getwijfeld worden: Raffles en zijn metgezellin hadden de voet gezet in een vertrek, dat vroeger voor de wacht bestemd was geweest. In een hoek bevond zich een grote, geheel vervallen schoorsteen van gemetselde bakstenen.

Ongeveer in het midden van de stoffige vloer was een roestige, ijzeren ring zichtbaar, vastgemaakt aan een luik, waarvan de naden eveneens onder een laag stof schuil gingen.

Raffles vatte de roestige ring aan, en rukte aan het luik, maar het zat zo vast dat er geen verwikken of bewegen

in was te krijgen.

Met de lantaarn in de hand was het meisje het vertrek gaan onderzoeken en kwam terug met een soort korte, ijzeren koevoet, die zij Raffles zwiingend toestak.

Zij spreekt niet veel, dus zal ik het ook maar niet doen, overwoog Raffles, terwijl hij het scherpe uiteinde van de koevoet naast de ring in de voeg tussen luik en vloer stak, en er uit alle macht op ging leunen.

Een luid gekraak liet zich horen, en het luik sprong plotseling omhoog.

Onbeweeglijk luisterden de twee indringers enige minuten, maar toen zij niets verdachts hoorden, zetten zij hun tocht voort.

Kitty liet het licht van de lantaarn naar beneden schijnen, en zij keken in een tamelijk grote kelder, waar het scheen te krioelen van de ratten, die woedend piepend op de vlucht sloegen, omdat zij hier in hun rust gestoord werden.

Raffles keek even schuins naar het meisje, maar op haar gelaat was geen spoor van afschuw of vrees te zien. Zelfs deze voor een vrouw zo lugubere dieren hadden haar geen schrik aangejaagd.

Zonder zich te bedenken ging Raffles op de rand van het gat zitten, draaide zich toen om, en liet zich zakken, tot hij aan zijn handen hing. Hij viel van een hoogte van nauwelijks enkele centimeters, en fluisterde:

— Laat u maar vallen, ik zal u opvangen.

— No question about. Ga op zij, ik behoor niet tot het slag, dat opgevangen behoeft te worden, zei Kitty kortaf. Neem de lantaarn maar aan, dat is voldoende.

Raffles ving de zaklantaarn op en trad terzijde. Eerst verschenen er een paar stevige, goed gevormde slanke benen en toen volgde het lenige lichaam van het meisje, maar zij viel van bijna een voet hoogte, haar voet zwikte en zij zou gevallen zijn, als Raffles haar niet had gegrepen.

Onmiddellijk maakte zij hem een woord te zeggen los en liep

de muur, waar de ingang gaapte van een donkere gang.

Raffles had reeds gemerkt dat deze gang in de richting van het grijze huis met de erkers liep. Onvervaard ging het tweetal de gang in, en zij waren onstreeks tien meters gevorderd, over een ongelijke, steenachtige bodem, toen het verder voortgaan hun belet werd door een houten schot, dat de gang volkomen afsloot. Naar de staat van het hout te oordelen, kon het daar nog niet lang geleden aangebracht zijn.

Daar er van een slot niets te bespeuren viel, was Raffles wel verplicht, gebruik te maken van boor, zaagje en mes teneinde met behulp daarvan een stuk uit het schot te zagen, groot genoeg om hen doorgang te verlenen.

En weer sloeg Kitty hem bij zijn werk zwiingend en met een onbewogen gelaat gade. Alleen zei zij met een lauwe glimlach toen hij bijna klaar was:

— U schijnt nogal handig te zijn, in dergelijke karweitjes.

— Een kwestie van gewoonte, antwoordde Raffles op zijn beurt kortaf. Houd de lantaarn nog even vast, dan zal ik eerst door het gat kruipen.

In een ogenblik was Raffles er door heen, en hij stak reeds zijn handen uit om het meisje te helpen bij die gymnastische toer, maar dat was niet nodig: Kitty stond al naast hem.

De gang liep nog een meter of vier in dezelfde richting verder, en beschreef toen een scherpe hoek.

Plotseling bleef Raffles staan, want hij had duidelijk stemmen gehoord.

Een meter of zes van de hoek af, die zij waren omgeslagen, bevond zich een gewone deur, en onder de kier daarvan drong licht door.

Er waren daar ongetwijfeld verscheidene mannen bijeen, die vrij luid spraken en lachten. Raffles hoorde ook het gerinkel van glazen en flessen, en daarenbovenuit een schelle vrouwenstem, die hem wonderlijk bekend voorkwam.

Hij wendde zich tot het meisje en fluisterde vlak bij haar oor:

— Geef u nu voor de laatste maal de raad, Miss Kitty het hierbij te laten.

Gij zijt mij van groot nut geweest, maar het wordt nu te gevaarlijk. Wat helpt het of wij ons onnodig blootgeven? Zij zijn daarbinnen te talrijk; ik moet wachten op een gunstiger oogenblik, totdat enigen van hen zijn vertrokken.

— Probeer die deur te openen, was alles wat Kitty antwoordde. Wij zijn met ons tweeën en ik weet hoe ik mijn wapen moet hanteren.

Onder de indruk van deze verwonderlijke, hardnekkige stoutmoedigheid, draaide Raffles voorzichtig aan de kruk van de deur, maar het was zoals hij vreesde: de deur was van binnen gesloten.

— Ik kan die deur onmogelijk openen, zonder gereedschappen te gebruiken, en dat maakt natuurlijk lawaai, fluisterde Raffles.

— Dan zal ik het eens proberen, zei het meisje.

Ze ging vlak voor de deur staan en zei toen met luide, door de stenen wanden weerkaatste stem:

— Dallah-Sesama-Nirwana. Doe open, stommelingen. Hier is Kitty Pletter. Neen, laat mijn pols los, en verzet geen voet, want ik houd met mijn linker hand je eigen revolver tussen je ribben.

Deze laatste woorden waren tot Raffles gericht.

HOOFDSTUK V

EEN VERWARD TONEEL

Gerinkel van metaal, een stoel die omviel, de kreet van een vrouw, vloeken, en de deur vloog open.

Het eerste wat Raffles zag was vier revolverlopen die op hem gericht waren, en toen pas zag hij al het andere: een vrij grote kamer, met houten wanden, door elektrische lampen verlicht, met een tafel in het midden en een stuk of zes stoelen van verschillend maaksel er omheen.

Voorts stond er een soort buffet, van ongeschaafde planken gemaakt, maar dat toch goed aan zijn doel beantwoordde, want het droeg een aantal flessen, kruiken, glazen en kroezen. De lampen waren zeer eenvoudig, zogenaamde pendels, met kleine kapjes van melkglas,

zoals men ze wel in de gangen van ziekenhuizen, gevangenissen en gestichten aantreft, maar zij verlichtten helder degenen die in het vertrek aanwezig waren: vier mannen en een vrouw.

De vrouw herkende Raffles onmiddellijk. Het was Liza Fraser, zijn gevreesde vijandin, maar die hem niet scheen te herkennen, naar de nieuwsgierige, verbaasde uitdrukking van haar gezicht te oordelen. De mannen waren hem geheel onbekend, op één na, die wel de vent zou kunnen zijn, die een uur tevoren het dreigbriefje had gebracht.

Maar op hun aller trekken lag argwaan, schrik en misschien nog meer verbazing te lezen.

Een hunner reikte achter Raffles heen die zich met een vlugge blik er van overtuigd had, dat Kitty inderdaad zijn eigen browning ter hoogte van zijn zesde rib gedrukt had, trok met een snelle beweging de deur weer dicht en grendelde deze opnieuw.

Wonderlijk genoeg scheen het geen der aanwezigen in te vallen, iets te vragen, en allen bleven met open mond beurtelings Kitty en Raffles aanstaren.

De ogen van het meisje hadden hun harde uitdrukking behouden, maar er lag nu ook spot in, en haar stem had een honende klank, toen zij met een korte lach, zei:

— Ik had gedacht, dat de afdeling Parijs toch wel een weinig slimmer zou zijn geweest. Waar is mijn vader; wat hebben jullie met hem gedaan?

— Wel, als je die Amerikaan bedoelt hij is hier naast, en hij is nog niet helemaal op zijn verhaal gekomen. Armand heeft hem een prik moeten geven omdat hij al te hard begon te schreeuwen.

Kitty werd bleek en herhaalde, terwijl haar ogen plotseling van kleur verwisselden, en fonkelden als die van een roofdier:

— Een prik? Jullie hebben hem toch niet gestoken?

— Het was maar een injectiespuitje, zei de kleinste man van het viertal, die Raffles meende te herkennen als de boodschapper.

— Nu dan zal ik jullie eens even zeggen, idioten, welk een bespottelijke vergissing jullie begaan hebt, ik weet niet op wiens bevel, maar ik kan mij niet voorstellen, dat het de Dallah is geweest.

— Ja, die is het toch werkelijk geweest, zei de man, die Armand genoemd was, een beetje moediger.

— Dan moet ik tot mijn spijt opmerken, dat de Parijse Dallah zijn hoge post niet waard is.

— Het was niet de Parijse, het was de Londense Dallah, zei nu een man met een rood, pokdalig gezicht, en groene ogen.

— Nog erger. Dan slaat dus mijn kriebel op hem.

Op dat ogenblik liet zich de scherpe stem van Liza Fraser horen, die Kitty toebeet:

— Een toontje lager, alsjeblieft. Ik weet niet wie je bent, maar je moet een der onzen zijn, anders kon je onmogelijk het wachtwoord hebben geweten, en je hebt ook een bekende naam genoemd, maar de Dallah is in elk geval de baas en ik duld niet, dat je zo over hem spreekt.

Kitty keek haar aan alsof zij een vreemd beest was, nieuwsgierig, maar zonder een spoor van vrees, en zei toen:

— Zo, dus jij bent die beroemde Liza Fraser, zijn vriendin, hé? De enige, die hem van aanzien kent. Nu, dan is het begrijpelijk dat je hem voorspreekt, maar toch blijf ik er bij dat hij hier een domheid heeft begaan. Jullie hebben mijn eigen vader, Jack Pletter te pakken genomen, uilskuikens. Nooit van hem gehoord?

— Hoe konden wij dat weten? vroeg de pokdalige man nors. Hij is ons aangewezen en wij hebben alleen onze taak volbracht.

Kitty haalde de schouders op, met een trek van minachting om haar lippen.

— Wanneer komt hij? vroeg zij kort af.

— Dat zal nog wel een poosje duren.

Het was Liza Fraser, die de woorden had gesproken, met de blik onafgebroken op Kitty gewend.

Pletter mocht dan een buitengewoon man zijn, op zijn eigen gebied, van zijn dochter had men nog nooit iets bijzonders vernomen. Een jaar geleden, dat wist Liza Fraser met zekerheid, was die meid nog ergens op een dure kostschool in Zwitserland. Zij kon wel een toontje lager zingen, vond ze, dat verwaande schepsel.

Kitty wendde zich met een glimlach tot Raffles en zei:

— Wat een stommelingen, hé? En zich toen weer omwendend, vroeg zij:

— Hoe hebben jullie kunnen denken, uilskuikens, dat Pletter, de Grote Pletter, die schatrijke Amerikaan was?

— Ik heb je toch gezegd dat hij ons werd aangewezen? antwoordde de pok-

dalige man nors. Ik ken geen van beiden, ik heb alleen gedaan, wat me gezegd is. Hij zat in het kroegje te drinken, zijn auto stond voor de deur geparkeerd en zijn chauffeur zat in het danshuis er naast. Wie kon weten dat jouw vader met een Packard en met een chauffeur reist, en in het Splendid Hotel logeert? Maar daar valt me iets in, wat duivel; dat is waar ook. Dan kan het briefje ook niet aan de goede persoon terhand zijn gesteld. Rodolphe, kom jij eens hier.

De kleine man met het muizengezicht deed een stap naar voren; hij scheen niet erg op zijn gemak te zijn, en keek schuw van Liza Fraser naar Kitty, en van deze weer naar de pokdalige reus, die er verre van geruststellend uitzag.

Deze vroeg, Rodolphe bij de schouder grijpend:

— Aan wie heb jij het briefje gegeven, met de eis van betaling?

— Aan Mrs. Vanderveen, antwoordde de boodschapper bevend.

— Hoe zag ze er uit? vroeg Kitty streng.

— Een heel dikke dame, die van boven bijna uit haar japon viel. Vergissen kon ik me niet. Een dag tevoren had ik het hotel al afgeloerd, en toen heb ik haar tweemaal gezien.

— Dat is Mrs. Vanderveen, zei Kitty kortaf. Dan is er natuurlijk maar één verklaring; jullie hebben het geld aan de goede gevraagd, en jullie hebben de verkeerde ontvoerd. Breng mij dadelijk bij mijn vader.

— Hoe wist je dat hij hier was? vroeg Liza Fraser plotseling scherp.

— Omdat we jullie boodschapper zijn nagereden.

— Hoe wist je dat het je vader was en niet Vanderveen, die ze te pakken hebben genomen?

— Neen, nou wordt-ie goed, antwoordde Kitty snibbig. Dacht je soms dat ik niet onmiddellijk op de hoogte wordt gebracht, van wat er met hem gebeurt? Vooruit, breng me bij hem, en ik wil jullie wel zeggen, dat het niet goed met je afloopt, als hij nadelige gevolgen ondervindt van jullie stommitheit.

Rodolphe had angstig, nog altijd niet

op zijn gemak, de tweede deur in het vertrek geopend, en men zag hem naar een schakelaar reiken.

Een lamp flitste aan, en nu kon men in een klein, aangrenzend vertrek zien, waar, op een rustbank, een man lag uitgestrekt. Hij scheen juist op het punt te zijn, weer tot bewustzijn te komen.

Raffles kon zijn gezicht maar ten halve zien.

Zijn verbazing was niet gering, toen hij ontdekte dat daar dezelfde man lag, die hij in het danslokaal op Montmartre een ogenblik had waargenomen.

— Wat een verwarde geschiedenis. Dat was dus Pletter, de beruchte, langgezochte geveltoerist, een hoteldief, naar wie de politie van twee werelddelen al een paar jaren lang ijverig, maar vruchteloos zocht.

Het leek bijna onmogelijk. Dan moest de man zich tot onherkenbaar wordens toe vernomd hebben.

Hoe was het mogelijk dat deze corpulente, kortbenige man met zijn kaal hoofd, en zijn hangwangen nog steeds in staat was, tot de halsbrekende toeren, die men hem toeschreef?

Kitty wendde zich naar de tussendeur, maar voor zij binnentrad, zei zij, tot niemand in het biezonder:

— Houdt de zeeman in de gaten. Met hem heb ik nog een appeltje te schillen. Hoe is het er nu mee, vader?

De man op de rustbank had de ogen opgeslagen, en tastte zwak naar de hand van het meisje, dat op de rand van de rustbank was gaan zitten.

— Wat is er toch met mij gebeurd, kind? Ik voel me zo slap als een vaatdoek, steunde hij, terwijl hij poogde overeind te komen.

— Kalm aan, vader, kalm aan, het zal gauw genoeg over zijn, zei Kitty, terwijl zij uit haar tas een klein etui nam, en daaruit een flesje zocht dat zij ontkurkte, en hem onder de neus hield.

— Ruik daar maar eens aan... Je eigen middeltje, daddy. Daarvan zul je gauw genoeg opknappen.

Kitty stond op, en raadpleegde haar polshorloge, waarom, dat zou Raffles pas later begrijpen.

De vader van het meisje steunde zich op een elleboog, keek verwezen rond, zette zijn benen op de grond, stond op, zakte onmiddellijk weer neer, maar herhaalde zijn poging koppig, en stond nu op beide benen, tamelijk onvast nog, maar hij stond dan toch weer over-eind.

Er liepen een paar schrammen over zijn linker hand, en zijn gelaat had zeker ook gebloed.

Alles wees er op dat hij zich verzet had, bij zijn ontvoering.

Raffles keek hem met verbazing aan. Daar stond hij tegenover een der stoutmoedigste en meest sluwe booswichten van de wereld, die zoveel geld bij elkaar gestolen had, dat hij zijn enige dochter een opleiding had kunnen geven in een peperdure kostschool in Zwitserland.

Hij voelde dat de blikken van Kitty scherp op hem gericht waren, en hij beantwoordde die blik door haar vragend aan te kijken.

Het meisje had haar vader ondersteund, en hem op een stoel gezet, dicht bij de tussendeur, waarna zij deze afsloot.

Op dat ogenblik ging in een hoek van het vertrek een telefoon over.

Kitty wilde er naar toesnellen, maar ditmaal was Liza Fraser haar voor.

— Sorry, maar op het ogenblik heb ik het hier nog alleen voor het zeggen, zei zij uit de hoogte, de hoorn van de haak nemend.

Kitty haalde de schouders op, opende haar tas, naar Raffles meende om er een sigaret uit te halen.

Hij zag echter zeer goed, dat zij de vrouw aan de telefoon scherp in het oog hield, met een uitdrukking van verbeterde woede op haar knappe, koude gezicht. Wederom keek zij op haar horloge, tot niet geringe verbazing van Raffles, die niet wist waarom zij dat zo vaak deed.

— Een bericht van de Dallah. Hij zal aanstonds wel hier komen, zei Liza.

Toen luisterde zij weer, en ineens slaakte zij een snerpemde gil, liet de hoorn uit haar hand vallen, werd plotse-ling zeer bleek, en vroeg op ijskoude

toon aan Kitty:

— Die man daar is immers je vader?

— Dat heb je toch gehoord. Ben je zo kort van memorie? vroeg Kitty spottend.

— Zo... zo... Maar hoe kan deze man je vader zijn, als de Dallah geen minuut geleden met hem getelefoneerd heeft?

Een ogenblik bleef het doodstil, en wat er toen volgde, geschiedde in enige seconden.

— Houdt haar vast, jongens, riep Liza Fraser. Weg door de tussendeur, en neemt haar mee.

Een man wilde de tussendeur openen maar die bleek gesloten te zijn, en Raffles wist met zekerheid, dat men de sleutel zou moeten zoeken in de tas van Kitty.

Deze was naar de deur gesnelde, maar voor zij de grendels had kunnen terugschuiven, had de pokdalige kerel haar ruw vastgegrepen en weggetrokken. Zij wilde en wilde hem afweren, maar iemand loste een schot op haar, dat haar aan de linker arm trof.

Zij slaakte een kreet van pijn, en toen werd er luid op de zware deur gebonsd.

Half krankzinnig van woede trok Liza Fraser op haar beurt haar revolver, maar voor zij kon schieten, had Raffles zijn voet opgelicht, en schopte een van de stoelen met zoveel vaart tegen haar heen, dat de vrouw struikelde en viel.

Een volgende stap bracht hem bij de deur, en meteen rukte hij de grendels terzijde.

De deur vloog open, en zes gewapende politieagenten stormden naar binnen voorafgegaan door een inspecteur. Kitty had zich uit de greep van de pokdalige man weten te bevrijden, en zei kalm haar revolver uit haar tas nemend, en op de bandiet richtend.

— Dat is maar net op tijd, jongens. Neemt de hele troep mee, en mijnheer de zeeman zal ook wel zo goed zijn, ons te vergezellen, naar ik hoop, want ik zou dolgraag willen weten, hoe hij zo bijzonder bekwaam is in het openen van sloten, luiken en vensters. Hier is mijn politiepenning; ik ben Kitty Sey-

mour, van Scotland Yard.

Terwijl de zo plotseling overvallen bandieten vlug en handig werden geboeid, maakte Raffles een kushandje naar het meisje, en zei met oprechte bewondering:

— Mijn complimenten, Miss Seymour. Gij zijt niet alleen zeer slim, maar ook

zeer moedig. Niet velen zouden u dit durven nadoen, en gij hebt op handige wijze van mijn bekwaamheden gebruik gemaakt. Ik had het moeten raden, en eerlijk gezegd, heb ik het ook geraden, zodra ik het gezicht van die Mr. Ephraim Vanderveen zag.

HOOFDSTUK VI

DE OVERVALWAGEN

Terwijl de gevangenen vloekend en tierend werden weggevoerd, langs dezelfde weg die zij waren gekomen, overwoog Raffles de toedracht van de zaak.

Hij begreep nu, dat Mr. Vanderveen zich om de een of andere reden de hulp had verzekerd van een Londense detective, een jonge vrouw, die voor zijn dochter moest doorgaan en even duidelijk was het dat Mrs. Vanderveen haar in de danszaal alles verteld had, waarop het dappere meisje onmiddellijk aan het werk was gegaan, om te proberen, de man die zich aan haar had toevertrouwd en die zij toch net had kunnen behouden tegen de kornuiten van de Dallah, weer uit hun klauwen te bevrijden, zonder het hoge losgeld te moeten betalen.

Het was hem echter een raadsel, hoe zij het wachtwoord te weten was gekomen, dat haar onmiddellijk toegang had verschaft.

Dat zij Raffles wantrouwde, zonder echter te weten wie hij was, kon niet betwijfeld worden. Een man die zo handig is met lopers, en valse sleutels, met stukjes ijzerdraad en fijne instrumentjes, die hij in een keurig etui bewaarde, was zeker geen varensgezel.

In ieder geval, zo begreep hij, zou het hem zeer moeilijk vallen, een aanneemelijke verklaring te geven van die kundigheden.

Raffles, die tegelijk met de anderen was meegenomen, had aan zijn andere zijde de onbevreesde jonge vrouw, die

als detective was opgetreden, en zag dat zij onder 't lopen haar gewonde arm zo goed als het ging, omwikkelde met een zakdoek, vroeg hoffelijk:

— Ik hoop dat de wond niet al te pijnlijk is, Miss Seymour.

— Bedankt voor de belangstelling, maar het heeft niet veel te betekenen, luidde het enigszins onverschillig gegeven antwoord.

Zodra zij op straat waren, bemerkte Raffles wel, dat er aan een vlucht voorlopig niet te denken viel. Kitty Seymour had de zaken grondig voorbereid. Er stonden nog wel tien agenten, en verderop nog meer, die met een paar overvalwagens gekomen waren. Een daarvan was ingericht voor het vervoer van arrestanten.

Snel werden de gevangenen daarheen gebracht, en toen Raffles weifelend bleef staan, zei Kitty op haar beminlijkste toon:

— Sorry sir, maar ik zal u moeten verzoeken bij deze dame en heren in te stappen. Voor ik het vergeet: Gij spreekt uitmuntend Engels. Zijt gij Engelsman?

— Een Londenaar, antwoordde Raffles kortaf.

De detective keek hem een ogenblik peinzend aan, en zei toen:

— Nu, wij zullen het op het hoofdbureau wel uitzoeken. Stap in, als ik u verzoeken mag. Vooruit, jongens, brengt de troep maar vlug weg.

En zo bevond Raffles zich een ogenblik later in gezelschap van vijf mannen en een vrouw, de een nog woedender dan de ander, en die hem met nijdig blikken aankeken.

De ijzeren deur viel dicht, en de «Salademand» zoals deze voertuigen in de Franse hoofdstad genoemd worden, zette zich in beweging.

Liza Fraser, die geen moment haar felle ogen van Raffles had afgewend, en af en toe haar pijnlijke scheen wreef, opende bij wijze van spreken de vijandelijkheden.

— Wie ben jij eigenlijk, die ons dit moois op de hals hebt gehaald? Kende je haar? Ben je soms ook van de politie?

— Neen, ik bekleed een veel nederiger positie in de maatschappij, gaf Raffles glimlachend ten antwoord. En ik ken haar ook niet. Het was werkelijk louter toeval.

— O, ja? Maar je bracht haar dan toch maar regelrecht naar de plek waar dat dikke zwijn gevangen zat. Hoe wist je dat hij daar was?

— Dat wist ik helemaal niet. Het was maar een vermoeden. Ik heb jullie boodschapper in het Splendid Hotel zien komen, en ik had van te voren Mrs. Vanderveen op de hoogte gebracht, omdat ik de ontvoering, om zo te zeggen, had bijgewoond. Ik wil jullie ook wel zeggen dat ik meen te weten, aan wien het blanke handje toebehoort, dat de verraderlijke druppeltjes in het glas van de chauffeur heeft gegoten.

Terwijl Raffles dit zei, keek hij veelbetekenend naar de witte handen van Liza Fraser die nu weer op haar knieën lagen, bijeengehouden door het staal van de korte ketting, van de boeien.

Het was zó donker in de overvalwegen, dat men elkander haast niet kon onderscheiden. De bandieten wisten echter waar Raffles zat, helemaal achteraan, omdat hij het laatste was ingestapt, en de hatelijkheden en verwijten aan zijn adres waren niet van de lucht.

— Zo... weet jij dat?... zei Liza Fraser, dan zal je dat straks wel op het bureau aan de commissaris vertellen, hé verrader... Je zult ook wel geweten

hebben, dat die meid van de politie was. Jij speelt met haar onder een hoedje... dat zal straks wel op het bureau uit de doeken worden gedaan. Zij zweeg en trachtte met haar ogen de duisternis te doorboren.

Toen richtte zij weer het woord tot haar kornuiten en zei:

— Hij is gekleed en heeft het voorkomen van een zeeman, maar dat is camouflage, jongens, geloof er maar niks van.

Wederom zweeg zij, maar ineens uitte zij een lichte kreet en riep:

— Parbleu! Daar valt mij ineens in, dat hij alles heeft gehoord toen ik met de Dallah telefoneerde. Hij zal naar de schuilplaats komen.

Raffles begon zacht te lachen en zei:

— Ja, dat is best mogelijk en dan loopt hij natuurlijk linea recta in de armen van de politie, die die jongedame die zich Kitty Seymour noemt, daar wel op post zal hebben gezet.

— En dat kun jij zo rustig zeggen? liet nu de stem van de pokdalige reus zich horen. Jij hoort niet bij ons, smeerslap, anders zou je zo niet redeneren.

— Neen, dat doe ik ook niet, zei Raffles kalm, ik werk alleen voor eigen rekening. Het is jammer voor de Dallah, maar dan zou zijn rijk wel eens teneinde kunnen zijn.

Weer werd er even niet gesproken, tot Liza Fraser ineens uitriep:

— Zal ik jullie eens wat vertellen, jongens? Die vent daar, die zogenaamde zeeman, is niemand anders dan John Raffles. Er is maar een vent op de hele wereld, die zo'n zaakje op touw zou kunnen zetten.

De man met het pokdalige gezicht trachtte op te staan, maar viel bij een onverwachte zwenking van de auto weer terug op zijn bank en zei met een knetterende vloek:

— Zo... zijn dat jouw manieren?... Alles was dus van te voren afgesproken.

— Dat heb je mis, broer, klonk Raffles' stem in het donker. Er is niets afgesproken. Die jonge politiedame heeft mij er ook in laten tippelen.

— Kletspraat, gilde Liza Fraser. Je

hebt alles van te voren geweten. Dat zal dadelijk wel blijken op het bureau. Ze zullen je vrijlaten, omdat ze je strafeloosheid hebben beloofd als je ons er in liet draaien. Gemene verrader.

— Weer mis, lieve zus, zei Raffles kalm. Natuurlijk ben ik blij, dat jullie eindelijk gesnapt zijn en dat ik hartelijk hoop, jullie allemaal te horen veroordelen tot zware straffen, maar ik heb het er niet op aangelegd en ze zullen me heus niet vrij laten... let op mijn woorden...

— Nu, als ze het hier op het politie-bureau soms nog niet mochten begrijpen, dan zal ik hen wel even vertellen, wie je bent, zei Liza Fraser.

— Het is de vraag of ze dat uit jouw mond zullen aannemen, zei Raffles schouderophalend. Je bent niet erg betrouwbaar.

— Dan zal ik zeggen dat ze je gezicht eens onder handen moeten nemen en eens goed met zeep afwassen. Ze zullen toch wel vreemd opkijken, als ze merken dat je geen zeeman bent en een heel ander smoelwerk hebt dan nu. Ze zullen je vasthouden, ze zullen informaties in Londen inwinnen, en dan komt alles uit.

— We zullen het kalmpjes afwachten hernam Raffles bedaard. En nu zou ik

maar niet meer zo te keer gaan, want ik heb het gevoel dat wij er aanstonds zijn.

Dat was inderdaad het geval en even later stopte de agent, die als chauffeur dienst deed, en weer een paar tellen daarna werd de deur geopend.

De auto werd geparkeerd op de binnenplaats van het hoofdbureau van politie, en het wemelde daar van politie-agenten. Het bericht van de aankomst der gevaarlijke bandieten was hun reeds voorafgegaan.

Zij werden onmiddellijk naar afzonderlijke cellen gebracht, behalve Raffles, die werd uitgenodigd, om een paar agenten te volgen naar het bureau van de commissaris. Terwijl zij werd weggevoerd, riep Liza Fraser, dol van woede, over haar schouders:

— Hij is John Raffles. Hij is John Raffles. Maak zijn gezicht maar eens schoon, dan zul je het zien.

Kitty Seymour, die deze woorden natuurlijk ook gehoord had, keek Raffles met hoogopgetrokken wenkbrauwen en een weinig spottend aan, en zei toen met een lachje:

— Zo... zo... daar heb ik geen moment aan gedacht, maar het zou wel eens waar kunnen zijn.

HOOFDSTUK VII

EEN BRUTALE REPORTER

Raffles kende dit hoofdbureau van politie te Parijs bijna even goed als hij het gebouw der centrale recherche, Scotland Yard in Londen kende. Het was een heel oud gebouw, tamelijk somber, met één grote en twee kleine binnenplaatsen, grillig gebouwd, en met veel gangen, als gevolg van het bijtrekken van aangrenzende huizen, hetgeen met de nodige verbouwingen gepaard was gegaan.

Hij had dan ook precies kunnen zeggen, waarheen hij gebracht werd, toen men hem verzocht, in gezelschap van drie agenten de binnenplaats te verlaten. Hij voelde het meer dan hij het zag, dat Miss Seymour in de achterhoede volgde, bij wijze van voorzorgsmaatregel, en op alles voorbereid na die onnozele bewering van Liza Fraser, zoals Raffles het genoemd had.

Hij dacht op dat tijdstip niet aan vluchten, omdat hij maar al te goed wist, dat een poging daartoe op de Quai des Orfèvres, waar de lokalen van het Departement Sureté Général gevestigd zijn, tot mislukking zou zijn gedoemd.

De commissaris zat voor zijn schrijftafel, in een verre van rooskleurig humeur, naar het scheen. Men had hem weggehaald ten huize van een of ander diplomaat, waar hij deelnam aan een officieel souper.

Op een stoel naast zijn bureau zat Mr. Vanderveen, nog een beetje doezelig, en die zijn onplezierige ervaring

nog niet te boven scheen te zijn gekomen.

Een agent was juist bezig, enige voorwerpen op het bureau van de commissaris uit te spreiden.

Op geringe afstand zat de politie-griffier voor zijn schrijfmachine, wachtend op de dingen die komen zouden.

Mr. Vanderveen sprak juist de commissaris aan, in het erbarmelijkste Frans dat men zich kan voorstellen, en dat wij daarom maar niet zullen trachten weer te geven:

— Monsieur, ik verzoek u dringend, even mijn vrouw te mogen opbellen. Zij zal in doodsangst verkeren.

De commissaris wees zwiingend naar het toestel op zijn tafel, en na enig zoeken in de telefoongids, draaide hij het nummer van het Splendid hotel. Onmiddellijk zag men zijn gelaat ophelderen, en zij die in het vertrek aanwezig waren, konden zich het volgende ogenblik in stilte vermaken met de vocabulaire van een Amerikaans echtgenoot, die zijn ongeruste en geliefde gade met vriendelijke, tedere woordjes gerust poogt te stellen. Het was voor en na pussy, sweetie, fatty, darling, my little dove, en dergelijke uitgezochte woordjes meer.

En het einde was:

— Zodra ik hier weg kan, kom ik naar het hotel, en dan zal ik mijn lieveling persoonlijk gerust stellen. Het zal zeker geen uur meer duren, maar ik

moet hier nog enige verklaringen afleggen.

— Klaar, monsieur, dan kunnen wij beginnen, zei de commissaris, niet zeer hoffelijk hem in de rede vallend. Vertelt u mij alstublieft wat er gebeurd is.

— Mr. Vanderveen begon zijn relaas met te vertellen hoe hij die avond zich eens alleen had willen amuseren, hoe hij tegen zijn vrouw gezegd had, dat hij de stad eens wilde doorkruisen, maar dat hij zich inderdaad, door zijn chauffeur naar het lokkende, ondeugende Montmartre had laten brengen. Hoe hij daar tenslotte een weinig boven theewater was geraakt en weer in zijn auto was gestapt, na de man die hij voor zijn chauffeur hield, met dikke tong te hebben verzocht, hem naar « De Dode Rat » te brengen. De tocht was hem wel zeer lang voorgekomen, het portier was tenslotte geopend, en wel vier of vijf mannen hadden hem aangegrepen, en een huis binnen gesleurd, ofschoon hij zich deftig had pogen te verzetten. Dadelijk daarop was hij bewusteloos geworden, na het ontvangen van een prikje in zijn pols. De bedoeling was natuurlijk geweest, hem te laten dokken voor zijn invrijheidstelling.

Toen Mr. Vanderveen eindelijk zweeg zei Kitty in onberispelijk Frans:

— Zo is het inderdaad gegaan, monsieur le commissaire, en het is voor een deel mijn schuld dat het zover is gekomen. Ik had Mr. Vanderveen willen vergezellen, maar hij weigerde dit beslist; ik begrijp nu wel waarom. Ik kan er nog aan toevoegen dat een man in een auto is gekomen met een briefje voor Mrs. Vanderveen. Vermoedelijk eisten de ontvoerders een hoge afkoopsom voor zijn leven. Die man is op het ogenblik hier.

— Wij zullen hem dadelijk onderwerpen, zei de commissaris. Wie is die man, daar?

Kitty wendde haar blik naar de gewaande zeeman en antwoordde toen langzaam:

— Dat is een vreemde geschiedenis, monsieur le commissaire. Die man is Mrs. Vanderveen komen vertellen, dat haar man was ontvoerd. Hij zegt, gezien

te hebben, hoe de chauffeur werd bedwelmd... door een zekere Liza Fraser, die ook op het ogenblik hier is opgesloten.

— Hoe wist u dat het Mr. Vanderveen was, die werd ontvoerd? vroeg de commissaris aan Raffles.

— Zijn portret had in alle bladen gestaan, antwoordde Raffles met een schouderophalen.

— Ik heb dat willen voorkomen, klonk de stem van Kitty, maar... enfin, Mr. Vanderveen moet dat zelf maar zeggen.

Raffles had aandachtig toegeluisterd. Het was duidelijk dat de commissaris reeds moest weten wie Kitty eigenlijk was.

— Wat stond er in het dreigbriefje? vroeg de commissaris, weer.

— Dat weet ik niet, antwoordde Kitty. Wij hadden te veel haast om de brenger na te gaan, teneinde de schuilplaats te vinden, waar Mr. Vanderveen opgesloten zat. Ik gebruikte daarbij zijn eigen Fiat. Deze man chauffeerde, want hij scheen Parijs zeer goed te kennen. Hij opende ook alle deuren, en dat op een wijze, die mijn verwondering wekte. Daareven riep een van de gevangenen, dat hij John Raffles zou zijn.

De commissaris wierp zich achter in zijn stoel en slaakte een diepe zucht. Hij sloeg de ogen ten hemel en zei:

— Mon Dieu. Waar moet dit alles op uitdraaien? Het is nu al zo ingewikkeld, dat mijn hoofd er van omloopt. Wat hebt u daarop te zeggen, u daar, mijnheer?

Raffles zette zijn onschuldigste gezicht, en antwoordde:

— Ik? wel, eigenlijk niets. Het is een bespottelijke bewering. Ik ben particulier detective en dat kan ik bewijzen. Helaas, heb ik mijn papieren op dit ogenblik niet bij mij.

Nu had Raffles wel degelijk zijn penning bij zich, maar hij had goede redenen, die niet te laten zien in het bijzijn van die buitengewoon slimme jongedame, die luisterde naar de naam Kitty Seymour. Die zag er nu juist naar uit, alsof zij een grondige studie had gemaakt van Engelse politiepenningen, die sedert een jaar of zes op onver-

klaarbare wijze uit een lessenaar op Scotland Yard of van onder de lapel van een politietunik verdwenen waren. Die dingen dragen altijd een naam en een datum, en iemand met goede hersens kon zich die wel eens herinneren.

Op dit ogenblik ging de telefoon over de commissaris nam de hoorn van de haak en luisterde even. Zijn gelaat betrok, en hij bromde iets voor zich heen, ongeduldig met zijn knokkels op het tafelblad trommelend.

Nijdig gooide hij de hoorn op de haak en zei tot de Engelse detective:

— Een lelijke tegenslag, en vooral voor u Miss. Mijn inspecteur meldt mij daar, dat de Dallah juist op het nipper-tje door de mazen van het net is heen-geglipt.

Kitty kon een beweging van spijt en ongeduld niet weerhouden, maar Raffles zei bedaar:

— Daar hadden ook speciale voorzorgsmaatregelen bij genomen moeten worden. De Dallah is niet de eerste de beste. Het een of ander in dat huis zal hem achterdochtig hebben gemaakt. Gij zult nog last van dat heerschap krijgen, Miss Seymour, laat ik u dat zeggen.

Nogmaals ging de telefoon, en de commissaris, die in zijn rustige wijk niet aan zoveel drukte gewend was, trok een scheef gezicht. Hij nam de hoorn van de haak, luisterde en direct trok zijn gelaat bij, en hij zat zelf te buigen, zoals een galant Parijzenaar dat pleegt te doen, als hij met een dame spreekt.

— Evidemment, madame, évidemment, dat zal mijnheer uw echtgenoot ongetwijfeld op hoge prijs stellen. Ik zal hem onmiddellijk van uw voornemen in kennis stellen. Zo heeft een journalist het u aangeraden? Dat was heel verstandig van hem. Ja zeker, ik vrees echter dat ik Mr. Vanderveen voorlopig nog niet zal kunnen laten gaan, want ik heb zijn getuigenverklaring nodig betreffende de bandieten, die wij zoëven hebben kunnen arresteren. Ja, Miss Seymour is ook hier.

Raffles had de oren gespitst. Hij vroeg zich niet zonder verbazing af, welke bie-

zonder handige journalist reeds nu iets te weten was gekomen van de zaak. Het was echter mogelijk, dat het toeval een der ridders van de pen zo laat in de nacht naar het Splendid Hotel had gevoerd en die Mrs. Vanderveen zag er wel naar uit, alsof zij een beetje babbelziek was uitgevallen.

En intussen ging de commissaris voort in de telefoon:

— Natuurlijk moet u die dreigbrief meebrengen, madame. Die is van het grootste gewicht als stuk van overtuiging. Vijftien miljoen francs, zegt u? C'est beaucoup, c'est trop beaucoup, wat een brutaliteit. Neen, pardon, daarmee wil ik niet zeggen, dat Mr. Vanderveen zoveel geld niet waard is. In tegendeel. Maar ik bedoel, dat de daad op zich zelf getuigt van een grote brutaliteit. Neen, een taxi is zeker te gevaarlijk. Welzeker, dat is een goed idee. Laat die journalist dus maar met uw eigen wagen hierheen brengen.

Met een vermoeid gebaar legde de commissaris de telefoon neer, en zei tot Mr. Vanderveen:

— U zult begrepen hebben, dat ik met madame Vanderveen sprak, Monsieur. Madame is op weg hierheen. Een Engels verslaggever, iemand van de Daily Express, was toevallig in het hotel, en heeft van de zaak gehoord. Nu, morgen is het natuurlijk toch algemeen bekend. Wat vroeger of later.

Hij zweeg, liet zijn blikken even glijden over de voorwerpen die voor hem lagen, en zei de portefeuille opnemend:

— Deze portefeuille behoort u zeker toe? Uw eigendom werd gevonden op de persoon, een zekere Rodolphe, de man, die de brief bracht.

— Ja dat is mijn eigendom, zei Mr. Vanderveen haastig. Ik zou ze gaarne terug hebben. Het is een souvenir. Andere waarde heeft dat ding natuurlijk niet; tenminste niet voor mij.

De commissaris had de portefeuille geopend, doorzocht vlug de inhoud, en keek de rijke Amerikaan verbluft aan, terwijl hij verbaasd zei:

— Geen andere waarde? Maar er zit voor zevenhonderd duizend francs aan Frans bankpapier in.

— Wel, dat is nog niet eens vijfhonderd dollar, zei Mr. Vanderveen met een kort schouderophalen.

— Sommigen noemen dat een heel bedrag, sir, zei Raffles op ernstige toon. Dat schijnt u te ontgaan. Er zijn mensen die kans zouden zien, van vijf honderd dollar drie of vier jaren te leven. En dan zouden zij zich misschien nog in een hemel wanen, vergeleken bij wat zij wellicht aan armoede en ellende doormaakt hebben.

Er was in die kamer niemand die deed alsof hij het verstaan had, en de commissaris ging kalm voort:

— Aanstands krijgt u die portefeuille terug, Monsieur Vanderveen. Nog een ogenblikje, totdat ik de ontvoerders ondervraagd zal hebben.

Bring eerst die Rodolphe hier.

Rodolphe verscheen en alles liep plotseling van een leien dakje. Want de schavuit scheen het gehele geval als verloren te beschouwen en dacht waarschijnlijk door een bekentenis tenminste wat minder streng te worden behandeld.

Zeker, hij had het dreigbriefje gebracht op last van iemand die hij niet kon noemen, die hij nooit gezien had, en die zich nooit anders bediende dan van tussenpersonen, en hij had de bewuste losse Vanderveen van zijn portefeuille ontlast, en verder van, zijn gouden horloge, een diamanten ring, en een paar gouden manchetknopen. Hij besloot met de wijsgerige opmerking:

— Ik dacht zo bij mij zelf: Hebben is hebben, en krijgen is de kunst. Wat binnen is, is binnen.

— Een zeer waar woord, zei de commissaris, die aanvallen had van sarcasme. Ik denk dat jij dezer dagen ook binnen zult zijn. Bring hem maar weg, agent.

Niet zodra was de bedremmelde Rodolphe weggeleid, en de commissaris stond juist op het punt, Liza Fraser te laten roepen, toen de deur openging, en doorgang verleende aan Mrs. Vanderveen. Zij werd op de voet gevolgd door de bewuste journalist, die een vrij onnozel gezicht had.

Het weerzien was in de hoogste mate dramatisch en de commissaris moest

snel zijn inktkoker en briefweger in veiligheid brengen, toen daar zo vlak bij zijn schrijftafel die twee omvangrijke mensen zich in elkanders armen stortten, onder het uitstoten van verrukte kreten, in een taal, die alleen in het hartje van New York begrepen kan worden.

Toen de eerste vreugde over het wederzien een weinig geluwd was, zei Mrs. Vanderveen, een traan uit haar ooghoek dippend met een kanten zakdoekje:

— Hier is de brief, Effy. Vijftien miljoen Francs. Het is een schandaal.

— Dat heb ik ook gezegd, merkte de commissaris met een fijn lachje op.

Maar Monsieur Vanderveen heeft mij die uitdrukking een beetje kwalijk genomen. Mag ik die brief even hebben?

Mrs. Vanderveen stak hem het briefje toe.

Het was met blokletters geschreven en zeer laconiek.

Het bevatte de uitnodiging, aan Mrs. Vanderveen, geheel alleen en vooral door niemand vergezeld, op een nader aangeduide plek binnen twee dagen en op een zeker tijdstip van de dag vijftien miljoen francs ter hand te stellen aan een dame, die het bedrag in ontvangst zou nemen. Bij weigering zou haar man worden gedood. Als ondertekening droeg het briefje de gestempelde handtekening van de Dallah.

Intussen was de journalist het vertrek wat verder ingekomen begerig om deze kostelijke primeur, die zo toevallig onder het bereik van zijn vingers was gekomen, er als eerste zijn blad gelukkig mee te maken.

Met zijn bloknoot en vulpen gewapend zocht hij naar een slachtoffer dat hij kon ondervragen en scheen er een gevonden te hebben in de zeeman, die een weinig terzijde stond.

— Excuseer, monsieur, een paar vragen begon hij half luid, en voegde er toen een paar woorden aan toe, op zo zachte toon dat zij voor de anderen onverstaaenbaar waren. Tegelijkertijd duwde hij de man ongemerkt een klein voorwerp in de handen. Op dat ogenblik kwam de commissaris in actie en zei:

— Wat meer bescheidenheid, wat ik

U verzoeken mag, monsieur le couran-
tier. Sta mij toe, eerst mijn taak af te
handelen. U kunt hier blijven, maar ik
verzoek u geen vragen te stellen voor
ik daartoe verlof geef.

De verslaggever maakte een gebaar
van verlegenheid, en trok zich een wei-
nig terug.

Hij kwam zo bij de gangdeur terecht
en zei verontschuldigend:

— Ik beloof u dat ik mijn ongeduld
zal weten te bedwingen. Geef acht.

Op hetzelfde ogenblik drukte Raffles
zich snel het kleine voorwerp dat hij
van de journalist gekregen had op de
neus. De journalist had hetzelfde ge-
daan, en voor iemand ook maar enig
besef had wat er gebeurde had hij een
kogel van dun glas met veel behendig-
heid zodanig op het bureau van de com-
missaris geworpen, dat het glazen bol-
letje daar uiteen barstte, en een be-
dovend gas verspreidde, zo overrom-
pelen snel, dat binnen drie seconden
iedereen in dat vertrek wankelend en als
versuft een steunpunt zocht.

De commissaris viel voorover op zijn
lessenaar, de griffier zakte van zijn
stoel, en een agent viel gewoon, klets...
boem... op de vloer.

Kitty Seymour was nog de enige die
een zwakke poging deed, haar revolver
te grijpen, maar dat lukte haar niet.

De verslaggever, van een neusklem
voorzien, vloog op de schrijftafel, griste
daar de portefeuille weg, liet deze in
zijn zak glijden, en rende naar de deur.

Het volgende ogenblik stonden hij en
Raffles in de gang, sloten de deur, en

haalden diep adem.

Zonder zich in het minst te overhaas-
ten, en daardoor de aandacht te trekken
verlieten zij, kalm met elkander pra-
tend, het politiebureau, en geen agent
dacht er zelfs aan die jongeman met
zijn bloknoot en zijn vulpen en zijn
slachtoffer te volgen.

Pas op straat greep Raffles de hand
van zijn bevrijder, en fluisterde:

— Een zeer slimme zet van je, Char-
les. Ik zat er werkelijk lelijk tussen,
want die Kitty zou mij zeker hebben
vastgehouden, en wie weet wat er dan
gevolgd zou zijn. Maar hoe wist je in
's hemelsnaam dat ik daar was?

— Wel, ik werd ongerust, en ik wist
wat je van plan was, het adres van
Vanderveen was al heel gemakkelijk te
vinden, en ik ging daarheen, om eens
te zien hoe de zaken stonden, en zag,
dat alles daar in rep en roer was. Het
was niet moeilijk Mrs. Vanderveen aan
het spreken te krijgen, juist nadat zij
getelefoneerd had met de commissaris
en ik begreep toen al half en half wat
er gebeurd moest zijn. Ik erken echter
dat ik stom verbaasd was over de ont-
hulling van die zogenaamde dochter die
een slimme detective is. Maar laten wij
nu voortmaken.

— Waarom die haast? vroeg Raffles
verwonderd.

— Maar, Edward, die portefeuille lijkt
me nogal dun, en Mrs. Vanderveen zal
de eerste uren wel niet naar het hotel
Splendid terugkeren. Ik weet het num-
mer van haar kamer en daar zal nog wel
wat te vinden zijn.

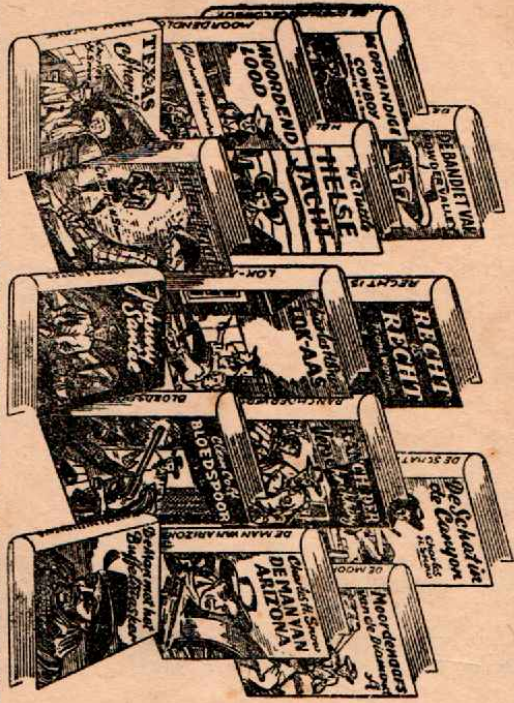
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het huis met de luiken

Nieuwe WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betreftbaar f 5.- of meer met f 2.50 per maand

1. Recht is Recht beide door Frank W. Ryan
2. De Opstandige Cowboy Frank W. Ryan
3. Moordenaars van de Diamond-A door Denver Barndwell
4. De Bandiet van de Powder Valley door Peter Field
5. Jehny Santee door Arthur Madsen
6. Helse jacht door W. C. Tuttle
7. Bloedspoor door Clem Call
8. Ranch der Verschrikking alle door Gladwell Richardson
9. De Man met het Buffalo-makker
10. Moordend Lood
11. De Schat in de Canyon alle door Ch. H. Snow
12. De Man van Arizona
13. Lokas
14. Texas Sheriff
15. Bittere Haat

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst - zonder enige verhoging - betaalbaar met f 5.- of meer per maand. Na ontvangst van nevenstaande bon wordt de gehele serie direct aan u toegezonden.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken. Serie 12

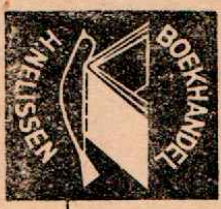
Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f ..... * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor remlaastkosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doordelen wat niet wordt verlangd.

NAAM: .....

ADRES: .....

L. L.

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.
 Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
 Telefoon 67007